

ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

19 บทธรรม

บทที่ 13.3 กำเนิดจิต...สมาธิ...พุทธะหรือไสยะ ภาคพระโสดาบัน

www.boonyapalung.com

บทที่ 13.3 กำเนิดจิต...สมาธิ...พุทธหรือไสยะ “ภาคพระโสดาบัน”

ว่ากันถึงเรื่องสมาธิจิตกันต่อ นี้พูดมาสองวันแล้ว ยังไม่เข้าถึง วิธีการทำสมาธิจิตอย่างที่เราเข้าใจกันเลย พวกมันว่ามาอย่างนั้น ...จะว่าไป เราเริ่มมาตั้งแต่วันแรกแล้วนะ มันต้องว่าถึงผลก่อน ผลที่เห็นอยู่ส่วน ใหญ่ ที่คิดว่า ไซ้ มักจะดำเนินไปทางฟากไสยะ

ถ้าเราไม่รู้จักอะไรพุทธะ อะไรไสยะ เราจะเลือกทางไม่ถูก เราชอบไสยะ เราก็ดำเนินไปตามทางไสยะ เราชอบพุทธะ เราก็ดำเนินไปตามทางพุทธะ เราเป็นผู้รับผลแห่ง การกระทำที่เราเลือกด้วยตัวเราเองอยู่แล้ว ฉะนั้น แคะชี้ให้เห็นเท่าที่เคยพบเจอมา...เรามักจะไปตั้งกรอบกติกาเอาไว้เองว่า

วิธีทำสมาธิ ต้องอย่างนั้นสิ อย่างนี้สิ ต้องเอาขาทับกัน นั่งตัวตรง หลับตา ตูมหายใจเข้าออก กำหนดจิต บริกรรม เกิด วิตก วิจาร์ณ ปิติ สุข เอกัคคตารมณ ออะไรไปเรื่อย เรารู้จักกันมา อย่างนี้ แล้วเราก็อยากได้ อย่างนี้ อยากให้ หลวงพี่พูดในสิ่งที่ตัวเองอยาก ...อยากในสิ่งที่ ตัวเองรู้ รู้แบบงูๆ ปลาๆ ก็มันรู้มาอย่างนี้ตั้ง นานแล้วไม่ใช่หรือะ...

หลวงพี่ ก็ทำอย่างงี้มาไม่รู้กี่ปีแล้ว ผลก็ยังง่เหมือนเดิม...! แล้วยังอยากให้หลวง พี่พูดในสิ่งที่ตัวเองรู้ อีก จะได้ ถูกใจ เออ ...ไซ้ หลวงพี่พูดถูก สมาธิมันต้องเป็นอย่างนั้น มันต้องเป็นอย่างนี้ เหมือนในตำราเป๊ะ ถ้ามันใช่ ตาม วิธีที่เรารู้ ก็ไม่รู้อะไรเรื่องสมาธิอีกทำไม ของเก่าๆ ที่ทำ ที่รู้กัน มันก็มีอยู่แล้ว เราไม่กันในเรื่องที่ยังไม่ ค่อยรู้สึวะ มันจะได้รู้มากขึ้น

ได้นำไปรวมรู้ กับสิ่งที่ตัวเองรู้ ถึงจะรู้ได้ตามความเป็นจริงให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ใ้วิธีนั้นนั้น ไม่ต้องอธิบาย ใครๆ มัน ก็รู้อยู่แล้ว นั่งกันมาสิบ ยี่สิบปี ยังไม่ค่อยได้ พื้นฐานอะไร ใ้พวกที่คิดจะเริ่มฝึกนั่ง ให้ไปหาวิธีเอาเอง ชี้เกี่ยจ สอน อนุบาลวู๊...อนุบาลมันขึ้นความคิด หลุดจากอนุบาล ก็เข้าขั้นความรู้สึก ความคิดโกหกตัวเองหรือใครๆ อะไรก็ได้

ความรู้สึกมันหลอกตัวเอง ไม่ได้ มันรู้้อยู่แก่ใจ เราชี้ เราแนะขึ้นความรู้สึกภายในกันดีกว่า ถ้าพูด ถึงเรื่อง อาหาร ทำไม่ต้องคอยบอกวิธีเคี้ยว วิธีกลืน มันต้องชี้ให้เห็นที่มา ของอาหาร นี้กลืน นี้รส นี้วัตถุ ประกอบกัน มาอย่างนี้ เป็นอย่างนี้ ทำอย่างนี้ จึงเป็นของที่กินได้ อยู่ที่ไหน ก็ทำได้ กินได้ ไม่อายใคร ที่เหลือ ก็หยิบเข้า ปาก เคี้ยวเอง กลืนเอง นี่อาหารยังไม่ค่อยจะมี ดันอยากรู้วิธี เคี้ยว ต่ำแม่่งชะเลยดีไม๊ ...!

มีคนมาที่วิหารกลางน้ำ มากันเป็นกลุ่ม มาถึงไม่ทันพูดอะไร กราบ พระยังไม่มีเวลาเลย นุ่งชุดขาว ทำทางข้าม ขริม ไม่ค่อยพูด มาถึงก็ก้าว อาตมา ขึ้นบันไดหิน ไปนั่งหลับตาเจริญภาวนาอยู่ บนเขาโน้น หายไปเลย พวก หายไปเลยทั้งกลุ่ม จนเย็นใกล้มืดจึงพากันเดินลงมา มาถึงก็มานั่งต่อ บนแพ พากันนั่งหลับตาไม่รู้ ไม่ใช่

หัวหน้ากลุ่มเป็น นักปฏิบัติภาวนา รู้จักกันมาก่อนหลวงพี่บวชชะอีก เคยฝึกกรรมกันมา ตามป่า ตามเขา ด้วยกันหลายครั้ง เป็นคนเคร่ง ทำอะไรทำจริง ลูกศิษย์ ลูกหาเยอะ กลางคืนนั่งหลับตากันยาวเหยียด กินมื้อเดียว กินแล้วก็ไปเดินจงกลม เดินแล้วก็มานั่งสมาธิ นั่ง 2 ชั่วโมง เดิน 2 ชั่วโมง นอน 2 ชั่วโมง ยืน 2 ชั่วโมง มันทำสลับอยู่อย่างนี้ตลอดไป

มันทำให้เราดู...? ทำให้เราดู ว่าเราจะชมว่ายังไง ทำอยู่ 3 วัน อย่างสาหัส สาครจรังเช่นนี้ แล้วลากลับ ก่อน กลับมันถามว่า

“อาจารย์ครับ ผมกลางาน มาปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติอย่าง เต็มที่ ในฐานะที่อาจารย์บวชมาแล้ว คง จะรู้อะไรได้ดีไปกว่าผม ที่นี้สวย ร่มรื่น ผมเจริญภาวนาได้ดีมาก เข้า ลึกถึงฌานสูงๆ ได้ จิตผมเป็นใจข้าง คว้า พอดีจะไปวัดไปวาไปกับเขาได้ไหม”

ฉันมองหน้ามัน กัดปากพยักหน้า แล้วชมไปว่า “ไอ้เย็ดแม่ง ...! ปฏิบัติ โคตรพอ โคตรแม่มึงนะสิ มึงมาทำ เที้ยอะไรที่นี้ เขาปฏิบัติกันเที้ยๆ แบบ นี้่นะรี ไอ้หน้าสันตินเอ๊ย” มันตกใจโวยเฮี้ย ...! หน้าซีดเผือด นัก ปฏิบัติ หน้าซีดเผือด มันไม่คิดว่าฉันจะตำหนิภาษาหยาบๆ ออกมาเช่นนี้ และที่พูด ให้ฟังนี้ ก็ไม่ได้พูดหยาบนะ เพียงแต่เล่าเหตุการณ์นั้นให้ฟัง ....

ทั้งกลุ่ม มองหน้ากันเล็กน้อย เอาเข้าแล้ว หลวงพี่ เอาเข้าแล้ว พวกผู้ที่ไม่เคยเจอ พากันสะดุ้งเฮือก “ไอ้เที้ย ... ผิดบฏเขาไม่ทำให้พวกมึงสะดุ้ง ภูพุดชมเข้าหน้อย สะดุ้งนั่งไม่ติด ไอ้ซิบหาย ไอ้ ...สารพัด...?” โอ๊ะ... มัน หายหลัง เคยพบเจอแต่หลวงพี่ใจดี พูดไพเราะ...อุตุสำหรับทำอย่างอุกฤษฏ์ ตั้ง 3 วัน ชมหน้อยแค่นี้สะดุ้งเฮือก ปรับจิตไม่ค่อยทัน มันโกรธ ...?

โกรธจัด คงอยากลุกขึ้นเตะปากฉัน นี่ถ้ามันลุกขึ้นเตะ ฉันก็หลบ ...หลบตีนมัน แล้วกระโดดลงน้ำ กะไปแหก ปากชมมันต่อในน้ำ มันลุกขึ้นวูย...ฉัน เทรียมหลบ มันไม่เตะ แต่มันด่า “เป็นพระเป็นเจ้าภาษาอะไรวะ...! แม่ง...ไม่เห็นจะปฏิบัติอะไร เข้าเย็นก็ไม่เห็นจะสวดมนต์ สมาธิก็ไม่นั่ง อะไรก็ไม่เอา ยังมาด่าคำหยาบๆ กับคนที่มุ่งมาทางปฏิบัติอย่างถวายชีวิตอีก ไม่เข้าใจโวย ไม่เข้าใจ”

มันด่าฉันอีกหลายคำ แล้วมันก็เดินมุ่ง่านไป มุ่ง่านมา เดินซักพัก ก้มลง กราบพระพุทธรูป ขอขมาที่แสดง วาจาและทำทางเช่นนี้ ส่วนฉันก็นั่งเคาะพื้นจึงหว่าสามช่า ปากร้องเป็นทำนองว่า “ไอ้เที้ย ...ไอ้เที้ย ...ไอ้ เที้ย” โหย...ฉันนี่มันกวนตีนคนจริงๆ ลูกศิษย์ มันนี้ นั่งหน้าซีดเผือด มองฉันที่ มองอาจารย์มันที่ นี่ก็พระ โน่น

ก็อาจารย์ มันคงไม่รู้จะทำยังไงดี เลยพากันนั่งนิ่งๆ พวกมันมีอยู่ 7 คน ฉันทันไม่กลัว อยู่แล้ว 1 ต่อ 7 เคยลุยมาแล้ว และฉันทันเป็นฝ่ายชนะด้วย ไม่กลัวๆ ตอนนั้นฉันทันอยู่ฝั่ง 7 ไม่ใช่ฝั่ง 1 คน...?

ศาลาฉันทันมันลอยอยู่กลางน้ำ พวกมันไปไหนไม่ได้ มันได้แต่โมโห เดินไปเดินมา ไม่ซบเรือไปส่งซะอย่าง...พวกมันว่ายน้ำกลับเองไม่ได้ แพกกลางน้ำอยู่ไกลฝั่ง 3 กิโลเมตร ว่ายน้ำไปได้...น้ำลึกหรือกว่าเมตร มีตัวอะไร ไม่รู้ที่อยู่ในน้ำด้วย ชูมันซะเลย ...ฮ่าๆ ๆ สะใจ

พ่อนักปฏิบัติถามฉันทันแล้ว ตอบเอง...! ตอบด้วยอาการและวาจาที่แสดงออกมาฉันทันไม่รู้หรอก ว่าอาการ ท่าทาง วาจาและใจที่แสดงออก มันคือคำตอบที่มันถาม ฉันทัน...? มันไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ ว่ามันเป็นคนตอบให้ลูกศิษย์ ตัวฉันทันและตัวมัน เองรู้ รู้คำตอบที่มันถาม ด้วยอาการที่แสดงอาการออกมา...!

สมัยก่อนมันเคยมาฝึกและได้เห็นฉันทันทดสอบจิตของพวกนักปฏิบัติขี้ไม้ มาโอ้อวด ตัวที่นี้ ได้นั้น ได้นี้ พอโดนฉันทันพ่นอาการแปลกๆ เข้าให้ พวกพากันโกรธ มันยังนั่งคุยกับฉันทันเลยว่า โอ้พวกนั่นดีแต่ไม้ พอโดนเข้าจริงๆ จิตไม่ผ่าน หม่อม...ตอนนั้น พ่อนักปฏิบัติหัวเราะชอบใจ ตอนนั้นโดนกับตัวเองเข้า มั่ง...โกรธ! ฝึกมาตั้งนาน ไม่ได้มีความแตกต่างกันเลย ...! แล้วจะเอาตัว รอดได้ไง...ในนาที่ที่ต่อจากโลกนี้ไป ...? ปล่อยให้มันเดิน งุ่นง่านอยู่อย่างนั้นจนเย็น

“แกไม่นั่งสมาธิแล้วเรื้อ ไอ้หนุ่ม” ฉันทันถามมัน มันมองหน้าไม่ตอบ มันอยากกลับบ้าน อยากกลับ ตั้งแต่เช้านี้จะมีดีแล้ว ยังไม่ได้กลับ มันโกรธจัด...แต่ทำอะไรไม่ได้ มันซบเรือกลับเองไม่ได้ ใจมันโดนขังอยู่ในคอก และคอกนั้น เสือกมีเสื่อหิว คอยตะครุบกินใจ รวมอยู่ด้วย

ตกกลางคืน ฉันทันนั่งสมาธิ มันหยุดเดิน มันงุ่นง่านไม่ได้ตั้งใจ กลับก็ ไม่ได้ อยู่ก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ ฉันทันนั่งเฉยๆ ไปแล้ว มันไม่กล้า มัน รอ...กระซิบเสียงเบาๆ กับกลุ่มลูกศิษย์มัน ทุกคนพากันนั่งสมาธิรอ เกือบๆ เทียงคืน ที่สุดก็นอนรอ ตื่นขึ้นมาตอนเช้า ฉันทันก็ยังนั่งอยู่ พวกมันตกใจ แต่ไม่กล้าพูด มันไม่ รู้หรอก

ตอนมันนอน ฉันทันก็แอบนอนด้วย พอมันจะลุก ฉันทันหิวอยู่แล้ว รีบลุกขึ้นมา นั่งต่อ พวกมันนั่ง ฉันทันนั่งเย็นมีดยันเข้า ฉันทันทนนั่งไปยันเที่ยงแล้วเลยไปยันเย็น ไม่ดองไม่แตกอะไรเม่งมันแล้ว ! เอากันให้เซ็ดกันไปข้าง...? พวกมันก็ยิ่งกระวนกระวายใจ ไม่รู้จะทำอย่างไร ฉันทันเลยนั่ง ต่อไปยันเช้านู่นของอีกวัน ให้มันสะใจกันไปเลย

ตอนสายๆ มันก้มลงกราบ ร้องไห้ซิกๆ มันคงหิวข้าว เลยลืมนตาถาม มันด้วยวาจาและท่าที่อ่อนโยนว่า “ไอ้ฉันทัน หาย มึงร้องไห้ทำอะไรซะอีก...!” มันก้มลงกราบสะอึกสะอื้นนิ่งๆ ไม่โกรธ จึงเอามือไปตบไหล่มัน เบาๆ แล้วพูดจาหยาบๆ ใส่มันว่า

“ไอ้หนุ่ม ...การปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ไม่ใช่อยู่ที่ทำหรือทำอาการ แสดงออกบอกว่า ข้านี้่นักปฏิบัติ แกฝึกทางสมาธิจิตมานาน นั่งเห็นนั่น เห็นนี่ ฌานนั่น ฌานนี้ แต่แกมองไม่เห็นใจของแกเอง ใจแกมันพรั่มัวเมื่อโดนกระทบ การแสดงออกเมื่อถึงซึ่งทริฐของแก นี่คือผล เป็นผลที่แก ถ้ามัวเข้า เหมือนแกถามข้าว่า มีดที่แกพยายามลับคมอยู่ตลอดเวลาอัน ยาวนานนี้ คมดี คมพอหรือยัง เพียงแต่ข้ายื่นวัตถุทดสอบความคมให้ ผลปรากฏว่ามันยังที่อยู่ออยู่ หาความคมไม่ได้

ถ้ามีความคม มันก็คมกับ หยวกกล้วยเท่านั้น แต่หันเนื้อไม่เข้า คมมีดที่แกคิดว่าคมแล้ว ดีแล้ว ... ยังที่อยู่ออยู่ ความโกรธและอาการที่แกปรากฏ นั่นคือความทื่อของคมมีดแก คำตอบนั้น แกเป็นคนแสดงเป็นคนตอบ คำตอบที่แกถาม แกเป็นผู้ตอบเองแล้ว และคงเข้าใจชัดกว่าให้ ข้าตอบแก ...! ชัดเจนไหมหนุ่ม ... การปฏิบัติที่ แกภูมิใจ พยายามลับคมอยู่ตลอด มันคมหรือที่ื่อ แกแสดงความทื่อ ออกมาให้ตัวแกและศิษย์แกเห็นแล้ว รู้หรือยังว่าจิตของแก มันยังที่อยู่ออยู่

มันคมเฉพาะกับของอ่อนนิ่ม แต่ถื่อเนื้อหรือฟันเปลือกไม่เข้า เป็นความ คมที่ขาดปัญญา มีแต่ทำทางมานะ ถื่อตัวถื่อตน ถื่อตัวตนว่า เป็นนักปฏิบัติ ปฏิบัติเพื่อให้อื่นรู้ว่าเป็นผู้รู้ธรรม เป็นผู้เจริญสติภาวนา เป็นผู้มื่อเบกขา เป็นผู้ที่มีใจว่างเปล่าจากโลก โกรธ หลง แต่พอโดนกระทบ อารมณ์ที่เข้าถึงทริฐกลับเบกขาไม่ออก การปฏิบัติมายาวนาน นั่งมา นาน ช่วยแก้อารมณ์ใจกระทบอะไรใดๆ ไม่ได้ แล้วจะปฏิบัติกันไปเพื่อ อะไร...?

ปฏิบัติไปเพื่อพ่ายแพ้ต่อกระแสอารมณ์แค่วบเดียว...! ปฏิบัติสมาธิภาวนามานาน 20 ปี แพ้กระแสอารมณ์ที่ไม่ถูกใจแค่วบเดียว ทิศทางการปฏิบัติเน้มน้มนัดแล้ว ใจมันหลงยึดความดีไปแล้ว แค้คำสมมุติและกระแสเสียงสมมุติ เรายังมีสติตามไม่ทัน ยังหลงในอารมณ์มัน การปฏิบัติมานาน มันเปล้าประโยชน์โดยสิ้นเชิง เอาตัวไม่รอด มีประโยชน์แค่ให้คนอื่นเห็นว่า ฉันที้เป็นคนดี เป็นนักปฏิบัติภาวนา หลอกตัวเองและผู้อื่นไปในตัว ยังพ่ายแพ้ต่อคำสมมุติ ใจยังออกจากสมมุติไม่ได้ ทำได้แต่ทำ เพื่อให้เห็นว่า ข้านี้คือ นักปฏิบัติ”

ฮ่าๆ มันร้องไห้ใหญ่ กราบขอขมา ขอโทษ ขอโพย มันไม่โกรธอะไรเลยวู้ย ...! วันนั้นก็เลยไม่ได้กินข้าวอีกวัน กินเหน็บแทน มันมาเหน็บกิน ก็อืดตอนที่พุดกับมันนี้แหละ ต้องให้มันค่อยๆ แกะขาเหยียดออกให้ นั่งนานไปหน่อย ดากเด็กระบบม จนเย็นไม่ติด ทุเรศจริงๆ อาจารย์ใหญ่ผู้่นั่งนาน ...?

“พวกแกจะกลับบ้านกันรึยัง ...ถ้ายังเดี๋ยวจ้าจะชี้แนะการทำสมาธิขั้นเบปีให้ จะได้ทำสมาธิเป็นกะเขาได้” ฉันที้ถามพวกมัน โห...พวกมันกุกุกจอกก้มลงกราบ “เอาครึบๆ ฝมอยากอยู่ปฏิบัติใหม่ ยังไม่อยากกลับ” ฮะฮะ สะใจ สะใจจริงจริง สมาธิขั้นเบปีมันอยากเอา ที่มันฝึกมายาวนานตั้งเกือบๆ 20 ปี สงสัยยังไม่ถึงขั้นเบปี ...?

ฉันซีไปว่า “แกขาดศีล” ศีลธรรม อันเป็นศีลของหมู่ชนก็พร่อง ศีลอันเป็นที่ตั้งแห่งใจก็พร่อง ศีลอันเป็นข้อปฏิบัติก็พร่อง ที่พร่องเพราะสติมีไม่พอ ที่มีสติและที่ฝึกกันเป็นสติขั้นเบบี เป็นสติขั้นธรรมะเด็กน้อย รวมความแล้วเป็นคน “ใจพร่อง” คนที่ใจพร่อง ย่อมยึดเอาธรรมที่ถูกต้องมาเติมเต็มใจที่พร่อง ไม่รู้ธรรมตรงตามความเป็นจริง หลงยึดทำที่ในธรรม ที่รู้มาจำมา

“ธรรมคืออะไรแน่ครับหลวงพี่” มันถามแทรกขึ้นมา ...! นี่ซีให้เห็นว่าพวก แกยังไม่รู้จักคำว่า “ธรรม” แต่พวกแกก็ฝึก ปฏิบัติธรรมกัน ปฏิบัติอย่าง งงๆ มานาน ทำตามเขาว่า

“ธรรม ก็คือ ธรรมดา” สรรพสิ่งรอบกายมันเป็นของมันเช่นนั้น เป็นธรรมดา ธรรมก็คือ สรรพสิ่งที่สัมผัสได้ และสัมผัสไม่ได้ มันรวมรายละเอียดทั้งจักรวาล ตั้งแต่อนุเล็กๆ หาที่ตั้งไม่ได้ จนใหญ่มหาใหญ่ หาที่ตั้งไม่ได้ เช่นกัน นั่นแหละคือ ธรรม ธรรมดาที่มันมี ที่มันเป็น ตามรูปลักษณะหรืออะไรใดๆ นั่นแหละธรรม มันเป็นของมันอยู่อย่างนั้น แต่ถ้าเมื่อไหร่เอาเจตนาเข้าไปใส่ เข้าไปแปลง เข้าไปยึดยึด ใส่อารมณ์และความรู้สึก เข้าไปทดแทนและยึดมัน ต้องอย่างนั้น ต้องอย่างนี้ อากาการเช่นนี้ผิดไปจากธรรม พอเข้าใจไหม?

พวกเราขาดผู้ชี้แนะพิจารณา ถึงมีผู้ชี้ เราก็มอง มีมานะถือตัวถือตนสูง อาศัยอายุมากปฏิบัติมายาวนานเป็นเครื่องเชิดชู เชิดชูอวดให้ใครๆ รู้ ว่าเป็นผู้หนักในการปฏิบัติ อะไรคือปฏิบัติ..? ปฏิบัติคืออะไร ก็ยังไม่รู้จักพอๆ กับไม่รู้จักคำว่า “ธรรม” มันอยู่ชิดสนิทใกล้ตัวเกินไป นึกคิดไปเองว่า การปฏิบัติต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ เอาใจของความถือตัวถือตนเข้าไปนำทาง ไม่เอาสังขธรรมแท้มาเป็นที่ตั้งแห่งใจ ทำไปด้วยอาการตามใจตัวเอง

สังขธรรมแท้คืออะไร ก็ไม่รู้จัก ขาดดวงตาเห็นสังขธรรม แล้วมันจะทำให้ถูกทางได้อย่างไร ...! โน่น ...! กระทบทราย แยกขึ้นไปบนยอดเขาเลยไอ้ น้อง ...! แยกขึ้นไปทำใจว่า “เพื่อชดใช้” ชดใช้ความผิดทุกอย่างที่เคยทำมา สร้างโปรแกรมแห่งจิตขึ้นมาใหม่ ไปแบกทราย แยกหินขึ้นภูเขา สร้างพระพุทธรูปบุญพลึง สร้างเปลือกไว้เป็นเครื่องยึดให้แก่ลูกหลาน สร้างไว้เพื่อเป็น “พุทธานุสสติ” เป็นกรรมฐานแห่งใจองหนึ่งให้มีที่ตั้ง

การสร้างเป็น กุศโลบายทางใจ ไม่ต้องไปยึดถือการสร้าง ทำไว้ในใจว่า “ได้ชดใช้” แล้วก็พอ...! นั่นละ เครื่องมือใจ แยกมากเท่าไร ใจเบาเท่านั้น ใจเบาๆ นั่นแหละเป็นคู่มือในการสร้างสมาธิ สมาธิมีได้ ต้องเป็นผู้มีศีล ศีลมีได้ ต้องเป็นผู้ยอมเสียสละ การสละมีได้ ต้องเป็นผู้มีศรัทธา การศรัทธามีได้ ต้องเป็นผู้มอบน้อมใจ ผู้มอบน้อมมีได้ ต้องเป็นผู้มีใจมาทางธรรม ธรรมนั้นจะทำให้เราเกิดมีสมาธิ...!

พวกมันก้มลงกราบ แล้วเดินคุ่มๆ ไปแบกทราย เกือบๆ คำนุ่น ... ถึงลงมา ข้าวก็ไม่ได้กิน พวกมันคงเหนื่อยและหิวมาก มาม่า 2 โหล หายเกลี้ยง มันชดกันชูดขาด เป็นมาม่าที่อร่อยเหาะที่สุดในโลก “ฮ่าๆ มึงกินไม่เกรงใจกูเลย กูก็หิว แต่การห่มผาดกับตากหัวมันล้อมกรอบอยู่ ฮ่าๆ เห็นพวกมัน กินแล้วหิวฉิบหาย”

“เป็นไง ได้ก็ถูก” ฉันทามัน “ผมไม่นับครับหลวงพ่อ การนับทำให้ผมหมดแรง ได้เท่าไร เอาเท่านั้น แต่คงมากหลายกระสอบ” เออ..เฮะ มันเก่งวู้ย มันเป็นคนคิดเป็น ขาดแค่คนชี้แนะ น่าเสียดายถ้าปล่อยให้มัน สะเปะสะปะ ฝึกแบบตามใจตัวเองเพราะความรู้อันมาก คนมันมีศักยภาพอยู่แล้ว ถ้าทำตามใจตัวเอง ทุกอย่างพังหมด พวกเรามันยังหลงอยู่ ยอมรับซะเถอะ...! ใจที่หลงยอมทำอะไรแบบหลงๆ เมื่อหลงก็หาทางออกไม่เจอ แล้วจะทำอะไรให้ถูกต้องได้ยังไง...?

“แกขึ้นไปแบกกระสอบทรายมาครึ่งวันแล้ว แกได้อะไร” ฉันทามัน “ผมได้บุญครับหลวงพ่อ” “งั้นเอามาแบ่งให้ข้าหน่อย ไ้บุญนะ มันอยู่ในไหน รูปร่างทรงตรงมันเป็นยังไง” มันชักง “มันอยู่ในใจครับ ผมไม่รู้จะตอบว่ายังไง” เออ... มันเป็นคนฉลาดนิ ...ตอบก็ฉลาด ให้พวกมันไปอาบน้ำ สวดมนต์ แล้วมานั่งฟัง ฉันทอบรมเรื่องสมาธิให้ สมาธิที่ฉันทจะอบรมเป็นการทำสมาธิแบบพระอริยเจ้า เพื่อดำเนินตรงไปสู่นิพพานตามพระบรมครูได้ชี้แนะ ฉันทมีกุญแจที่จะเปิดประตูบานนี้ มาสิ..? ฉันทจะเปิดประตูให้เข้าเอง ฉันทพอจะเปิดเป็น พระท่านได้สอนวิธีเปิดไว้ให้ มาเลยมา...มาฝึกสมาธิเพื่อเปิดประตูเข้าสู่พระนิพพานกัน...!

สมาธิมีอยู่สองนัย ตามที่กล่าวมาแต่เริ่มต้น ฝึกมาทางฌานโลกีย์ หรือจะฝึกมาทางพระอริยเจ้า ทางฌานโลกีย์เสื่อมได้ ทางพระอริยเจ้าไม่เสื่อม ทางฌานโลกีย์ฝึกยาก ใช้ความอดทนทางกายและใจสูง สามารถเห็นนรก สวรรค์ พรหม เทพเทวดา วิญญาณผี หรืออะไรที่เหนือโลกได้

ฝึกทางพระอริยเจ้า ไม่ค่อยได้เห็น ไม่เก่งเรื่องพรรคนี่ ทางฌานโลกีย์มีโอกาสลงนรก เป็นสัตว์ อสุรกาย และเปรต ทางพระอริยเจ้าหมดโอกาสไปทั่ว ...เป็นอย่างต่ำได้แค่มนุษย์ เทวดา พรหม หรือทะเลลูโกอินเตอร์เข้านิพพานไปเลย แล้วแต่ขั้นตัวที่ใจจง จะเอายังไง มันมีดีกันฝ่ายละแบบ

แบบฌานโลกีย์มันหนักหนานและมันส์ดี เป็นการฝึกในปากฝ่ายของ “ตัณหา”

ฝึกทางพระอริยเจ้าอยู่แบบชีวิตปกติ ยอมรับตามมี ตามเกิด หนักมาทางฝ่ายดับ มุ่งมาในทางไม่เกิด ไม่ค่อยมีอะไรไว้อวดใคร

แต่วันนี้จะพูดการฝึกมาทางพระอริยเจ้า เพื่อให้ไอ้หนุ่มมันฟัง คนอื่นไม่เกี่ยว หมาก็ไม่เกี่ยว ถ้าจะเท่า ก็ให้ไปเท่าไอ้หนุ่มมัน...!

ไอ้หนุ่มเอ๋ย ...การที่แกแบกทรายเพื่อชดใช้นั้นแหละ “ตัวเครื่องมือใจ” แกมาที่นี้ มาฝึกปฏิบัติอยู่หลายวัน ตามวิถีของแก แกพยายามทำใจเป็นเทวดา ฝึกไม่รู้ไม่ชี้กับกาย หลับตาไม่สนใจกับอะไร และไม่ให้เห็นอะไร แต่ใจแกเฝ้ามองเพื่อที่จะให้เห็นทาง “มโน” เรามีกายไว้เป็น เครื่องมือรับ “ผัสสะ”

ผัสสะ คือ การสัมผัส ส่งถึงกันระหว่างอารมณ์กับจิต มีช่องทาง เข้าทั้ง 6 ทาง คือ ตา หู ลิ้น จมูก กาย และ อารมณ์ใจ นิวัตถิวิญญาณ นี้เข้าพุดตอนสาม แยกไปหาฟังตอนสองก็แล้วกัน ที่แยกทำอยู่นั้นเป็นการแสดง เป็น ของโชว์ เอาไว้แอ๊ก...! กินไม่ได้ ยิ่งฝึกก็ยิ่งไปในทางมืด แค้แก็โดนกระทบอารมณ์ ด้วยคำพุด กริยาทำทาง แก็ ก็ไปไม่ได้ ไปไม่ถูกซะแล้ว เอาอารมณ์โกรธมาเป็นเครื่องดำเนินใจ พอไม่ถูกใจ ความศรัทธาในใจก็ขาดผิง ...! ตรงนี้เราเรียกว่า “ไสยะ” เริ่มต้นเหมือน “พุทธะ” แต่ผลออกมาเป็นไสยะ

ไสยะนำเราไปสู่นรก ไสยะเป็นฝ่ายดำ มืด บอด ขาดแสงสว่าง คือ “ปัญญาญาณ” ตอนแกอยากกระโดดถีบ ข้ำ ในขณะที่แกโมโหโกรธาข้ำ ถ้าแกเป็นลมช็อกตายตอนนั้น แกคิดว่า แก็ไปมืดหรือสว่าง

“ไปมืดครับ”

แกรู้ได้ไง

“มันคิดอะไรไม่ออกจริงๆ ทำออกไปได้ยังไงก็ไม่รู้ ถ้าตายก็คงต้องลงไปนรกแน่ละ”

อ้าว...แล้วที่แกฝึกสมาธิทำมาตั้งหลายปี บุญเอย กุศลเอย มันไม่ช่วยอะไรแกเลยรี ...

“...!!! ผมตอบยากครับ”

นั่นแหละแกอ่อน “กรรมฐาน” กรรมฐานที่แกฝึกฝนมามันไม่แข็งพอที่จะช่วยให้แกพ้นนรกได้ แกรู้ชัดหรือยัง ...?

“ชัดแล้วครับ”

แกแบกทรายขึ้นไปเพื่อชดใช้ แกต้องทำใจ “เพื่อชดใช้” อยากถามว่าแกเหนื่อยไหม

“ไม่เหนื่อยครับ”

แกโกหก แค้เดินขึ้นเขาก็เหนื่อยตายชักแล้ว...ตอบมาให้ตรงตามอารมณ์จริงๆ ก่อน

“เหนื่อยครับ”

จงจำไว้ให้ดี ตัวเหนื่อย คือ ความ “ทุกข์” ที่ร่างกายมันได้รับ กิเลสมันไม่ชอบ เราเหนื่อยก็เหมือนจุดไฟเผา กิเลส กิเลสโดนเผาเราก็ร้อนไปด้วย อยู่ที่ใครจะทนกว่ากัน ใครฝืนได้อึดกว่า ผู้นั้นก็ชนะ เทวดาเขาไม่มีกาย

ให้เหนื่อย เขาไม่รู้จักรักทุกข์ทางกาย เขาทำอย่างเราไม่ได้ เราโง่มากที่จะพยายามไปทำอย่างเขา คือ เสพใจสบายๆ ไม่รู้ไม่ชี้ ทั้งๆ ที่มีกายให้ใจได้ทดสอบ

ให้รู้จักทุกข์ แต่เราไม่เอาทุกข์นั้น มาเป็นบทเรียนอบรมใจ ให้ใจได้กลัวที่ต้องมา เผชิญทุกข์ เมื่อใจไม่กลัวทุกข์ มันก็ต้องกลับมา เสพทุกข์อีก เพราะสุขมันก็ติดอยู่ในทุกข์นั้น ใจเราก็มหนีไปจากโลกนี้ไม่ได้ ทั้งๆ ที่เราก็คพยายามฝึกเพื่อหนีทุกข์กัน แต่ที่สุดเราก็ด้อง กลับมาเกิดอีก เพื่อเผชิญทุกข์ที่เราไม่ชอบใจอีกการปฏิบัติ คือ การฝืนใจ อะไรที่ปฏิบัติตามใจ นั่นมันเป็นร่องทางการเดินของกิเลส

ฝึกหนักยังงี้ก็เป็นกิเลส กิเลสคือความอยากแห่งตัณหา ที่มันผุดขึ้นมาโดยไม่รู้จบแห่งใจ พระท่านบอกให้เราคอยกำหนดรู้ไว้ “ตัณหาเป็นเหตุแห่งความทุกข์” นี่เหตุมันมีแค่นี้ “ทุกข์เกิดจากผัสสะที่มาจากตัณหา” ให้คอยมีสติกำหนดรู้ไว้ในใจอย่าให้ขาดเมื่อกำหนดไว้ได้ เราค่อยๆ ลด ละ เลิก ความอยากนั้นๆ ลงไป

พระท่านให้ค่อยๆ ทำไปอย่างนี้ จนเกิดความเคยชิน ความเคยชินก็คือ “ฉาน” เราเริ่มรียัง...ใจเราเริ่มรียัง ถ้าเริ่มก็สว่างวันนี้ ถ้ายังไม่เริ่ม ทำแค่ไหนปฏิบัติเท่าไร ก็ยังไม่เข้าทาง ขอให้เริ่มกำหนดที่ใจก่อน สร้างความรู้สึกขึ้นกับใจ ค่อยๆ ลด ละ เลิก ไปตามวันเวลาที่เหลือของชีวิต หมดเวลาชีวิตเมื่อไหร่ ไปสว่างเมื่อนั้น แล้วเรา ลด ละ เลิก อะไร รู้ไหมหนุ่ม ...?

ให้เราค่อยๆ ลด ละ เลิก โลก โกรธ หลง อย่างที่แกเป็นอยู่นี้ใจอ่อนนุ่ม แกบอกว่า แกแบกทรายแล้วได้บุญ “บุญ” หมายถึงการทำความดี อะไรที่สมมุติว่าดี ทำอะไรก็เป็นบุญทั้งนั้น บุญหมายถึงการได้ทำ ไม่มีอะไรไปมากกว่านั้น ถึงถามว่า แกได้บุญตรงไหน “บุญเกิดจากใจที่ได้ทำความดี” บุญนะเราไม่เอา เราทำบุญเพื่อเอาผลโน่น ...ปลูกข้าว ใส่น้ำปุ๋ย ดูแล ก็เพื่อหวังผล คือ รวงข้าว เราไม่ใช่ควายที่จะไปกินกอกข้าว อะไรคือผลของ “บุญ”

“ทาน” ใจอ่อนนุ่ม การกระทำ โดยไม่หวังผลตอบแทนแห่งบุญก็ คือ “ทาน” ถ้าหวังผลตอบแทนก็คือ “แดก” ไม่ใช่ทาน แกทำบุญหวังผลทาน หรือหวังผลแดก ทานคือการสละ การให้ แดกคือการเอา ...การยึดเข้า แลกเปลี่ยนกัน...?

แกจะเลือกเอาใจ หนุ่ม...! เมื่อรู้จักผลของบุญ ก็คือ “ทาน” ก็จงอย่าทำบุญเพื่อหวังทาน หวัง เมื่อไหร่ แดกเมื่อนั้น ทิ้งทานไปซะ ไม่ต้องไปยึดมั่น ทานก็คือผลของบุญจงไปหวังในผลของทานโน่น ...!

ผลของทานก็คือ “ศีล” นี่ผลตัวนี้ เป็นรูปธรรมนามธรรม เป็นอาหารหลักให้กำเนิด เป็นบ่อเกิดแห่งความเป็น “มนุษยธรรม” ศีลตัวนี้ คือ ศีลแห่งพระอริยเจ้า เป็นศีลที่มาจากทานเป็นผลของการทำความดี คือ “บุญ”

ศีลบริสุทธิ์ เกิดจากทานที่บริสุทธิ์ ทานบริสุทธิ์ เกิดจากการทำบุญที่บริสุทธิ์ บุญที่บริสุทธิ์ เกิดจากใจสะอาดที่บริสุทธิ์ นี่ไง...! ผลของการทำความดี มันออกดอกชูช่อตอกออกมาเป็นทอดๆ เราต้องรู้จักมัน นี่ ...ศีลบริสุทธิ์ มันเกิดได้อย่างนี้ ต้องมีผู้ชี้แนะให้เห็น ไม่ใช่ไปท่องไปบ่น ไปขอจากพระจากสงฆ์ หรือศีลเป็นข้อๆ ใอันมัน หัวข้อไว้ท่องจำ ท่องเท่าไร ใจก็ยังไม่เป็นศีล **“มันมีศีลแค่ตรงปาก”**

เหมือนตุตที่ผายลมออกมาปุดๆ ลมที่ผ่านช่องตุต กับช่องปาก เป็นลมตัวเดียวกัน เป็นเสียงลมที่เชื่อไม่ได้ ออกทางตุตก็เหม็น ทางปากก็เหม็น แต่ก็ ชอบบียดชอบผายลมกันออกมา เพื่ออวดว่าเป็นผู้มี ศีล...! คนที่ขาดศีล ทำสมาธิยังง “สภาวะพุทธะ” ก็ไม่เกิด ที่เกิดก็เป็น การเกิดมาทางด้าน **“ไสยะ”** ไม่ช่วยให้พ้นนรกได้ มีคนทำบุญทำทานที่เรารู้จักกันเยอะแยะไป ที่นำตัวเองไปลงนรก พระท่านว่าอย่างนั้น นั่นเพราะวางใจไม่เป็น ไม่มีใครมาคอยชี้แนะ สร้างเจตีย์ สร้างพระ อะไรต่อมิอะไรในชีวิต แต่ไม่เคยได้รับการอบรมใจ ยังไงๆ ใจก็ไปนรกได้ ตัวที่ไปคือใจ ไม่ใช่ตัวบุญ บุญอยู่ส่วนบุญ บุญเป็นเสปียง ส่งเป็นอานิสงส์ให้ใจได้เสวยเมื่อไปเกิดมีรูปแล้วโน่น...!

ผลของบุญทำให้เกิดมามีรูปงาม ถ้าเกิดเป็นจิ้งจก ก็เป็นจิ้งจกรูปงาม บุญหนักก็เป็นราชาจิ้งจก เกิดเป็นไส้เดือน ทำบุญมาหนัก ก็ได้เป็นราชาไส้เดือน มีอาหาร มีบริวาร การบำเรอเครื่องเพศ ได้เสพอย่างสบายตามอัธยาศัยนั้นๆ นั่นละผลของการทำบุญ

ไม่ใช่ทำบุญแล้วการันตีว่าไปสู่วรรณสวรรค์แน่ๆ ไม่ใช่ดอกๆ ยังไม่แน่ๆ แม้ทำบุญมามาก แต่ใจที่มันแยๆ ไม่ได้รับการอบรม ยังยึด ยังหลง ยังเต็มไปด้วยโกรธ ด้วยรัก ด้วยชอบอารมณ์พวกนี้มันดึงใจไว้ไม่ให้ไปสวรรค์ ทำบุญสร้างกุศลทางวัตถุมากแค่ไหน ก็ยังตีตัวไปนรกได้ ท่านพญายมยังก๊วกมือเรียกอยู่

พระเจ้าอชาตศัตรู สร้างเจตีย์เป็นหมื่นๆ แห่ง สร้างวัด ถวายทานโดยตรงต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตายไปยังลงนรก ตอนนี้อยู่ใน **“โลหะกุมภินรก”** อยู่เลย ต้องเสวยผลอยู่ในนั้น 6 หมื่นปี

1 วัน ของที่นั่น ตำราเขาเล่าว่าเท่ากับ 9 ล้านปีของมนุษย์ แล้ว 6 หมื่นปีของที่นั่น เทียบกับเวลาของมนุษย์แล้ว มันก็จะแสนล้านปี ฟังแล้วสยอง ...! อาจเป็นแค่นิทานหลอกเด็ก เราก็ฟังกันไป...?

ผลบุญที่พระเจ้าอชาตศัตรูสร้าง ช่วยอะไรได้ตรงไหน ช่วยได้แค่ไม่ลงไปนรกในเวจที่หนักกว่านั้น เหมือนคนโดนประหาร ต้องโดนยิงด้วยกระสุน 100 นัด แต่เพราะเป็นนักโทษชั้นดี ทำกุศลผลบุญไว้เยอะ ลดให้เหลือ 50 นัด แฮ้ม...โดนแค่นัดแรก ก็ชิงหนองกูกี้ แล้ว ...

แต่ถ้าเรามีผู้ชี้แนะที่รู้ทาง การทำบุญจะทำให้ใจไป สว่างทันที ใอันนุ่ม ...? ขณะที่แกแบกทรายเพื่อชดใช้ชีวิต เกิดแกเป็นลมตายขณะแบกทรายเพื่อขึ้นไปร่วมสร้างองค์พระ แกคิดว่า ถ้าตายใน ขณะนั้น **“ดวงจิตแกไป มีดหรือสว่าง...?”**

“ก็ต้องไปสว่างสิครับ หลวงพ่อ”

แสร้งได้ไง

“ก็ขณะนั้น ใจผมเป็นบุญเป็นกุศล ได้แบกชดใช้ ก็คงไม่ต้องเป็นหนี้ใคร ยังไงก็ต้องไปสว่าง”

อ้าว... แล้วความระยำแต่ก่อนเก่าที่แกล้งทำเอาไว้อะ มันส่งผลอะไรต่อแกล้งไม่ได้รีไรง ...?

“ไม่รู้สิ ผมคิดว่า ถ้าตายตอนนั้น ยังไงๆ ก็ไปสว่าง อารมณ์ชั่วๆ อื่นๆ มันไม่ได้ไปจำไปนึก นี่ครับ พวกเราว่าไหม ...!”

เออๆ ๆ นั้นแหละ ทางพุทธะมันจะเกิดความรู้สึกเช่นนั้น ไอ้อารมณ์รู้ว่าตายแล้วไปสว่างนี้ บาติเขาเรียกกันว่า “ญาณทัศนะ” มันเป็นญาณ คือ เครื่องรู้แห่งจิต รู้ว่า ชีวิตนี้ถ้าตายจะไปสว่างแน่ เป็นอารมณ์ใจในฟากขาว เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นได้ ก็ต้องมาจากผู้ชี้แนะให้เห็นทางแห่งอารมณ์นั้น

ญาณรู้ตัวนี้ถึงจะเกิดขึ้น รู้เองไม่ได้ ง่ายๆ แค่นี้แหละ แต่ปัญญาเราเองไม่ได้ เราไม่ใช่พระพุทธเจ้า แต่พระพุทธองค์เจ้าพบแล้ว ได้ทรงชี้ไว้ให้ เสมือนเปิดของคว่ำที่มองไม่เห็น ให้หงายขึ้นเห็นภายในซัดๆ ง่ายๆ ดูว่า มันง่าย รู้ง่าย แต่รู้เองไม่ได้ ปัญญามีไม่พอ ต้องอาศัยผู้ชี้แนะเป็นขั้นๆ วิธีแห่งพุทธะ

ยกเว้นพระพุทธองค์เจ้า กับพระปัจเจกพระพุทธเจ้า นอกนั้นต้องผ่านการชี้แนะทุกคน จึงจะผ่านภาวะเป็นขั้นๆ ขึ้นไปได้ ญาณรู้ว่าตายไปในขณะนี้ ในขณะที่ทำบุญทำกุศล แล้วไปสว่างไม่ตกไปในอบายภูมิแน่ๆ นี่คือ “มนุษย์ขั้นศีล” เป็นผลที่เกิดมาจากอำนาจแห่ง “ทาน” คือบุญที่ได้กระทำความดี เกิดจากการสละกายใจกระทำความดี อันเรียกว่า “บุญ” แล้วที่ผ่านมา แกล้งทำบุญมาเยอะแยะ ทำไม่ถึงไม่มีญาณรู้ตัวนี้ละ

“ก็ไม่เคยมีคนคอยถามนี่ครับ”

นั่นแหละ ถ้าไม่มีคนถามเป็นเครื่องชี้ แกล้งมองไม่เห็น ญาณรู้มันก็ไม่เกิด ถึงเกิดก็มีปัญญาไม่พอ ไปต่อไม่ได้ คราวนี้เรารู้รึยังว่า ไอ้ที่กรรมการวัดประกาศปาวๆว่า ทำบุญอย่างนั้น อย่างนี้ แล้วได้ไปเกิดบนสวรรค์ มันชั่วหรือมั่วมัน ...?

มนุษย์เราไปจนแต่ตรงปัญญาญาณไม่แจ่มใส รู้แค่ผิวเปลือก รู้ไปไม่ลึก รู้ลึกไม่พอที่จะเอาตัวให้รอด กว่าจะเริ่มเป็นมนุษย์ขั้นศีลได้ ต้องอาศัยครูบาอาจารย์ชี้แนะ ถ้าครูบาอาจารย์ไม่ใช่ “ทาร์ซาน” ก็สามารชี้แนะให้ ออกจากป่าได้ ไม่ต้องไป “หลงในบุญ” กันอีกต่อไป

ตอนนี้แสร้งแล้วว่า ถ้าตายในขณะที่ทำบุญ แยกไปสว่างแน่ แล้วแกมาด่าข้าซึ่งเป็นสงฆ์ทำไมให้ ตกนรก ในเวลาที่แกไม่พอใจ เมื่อข้าทดสอบใจที่ แกถาม

“ตอนนั้นผมไม่รู้ครับ ผมขาดสติไป ไม่ทัน ยังคิด คิดไปเองว่าหลวงพี่ด่าผม ก็เหม้ม ท่าทาง หลวงพี่ตีแตกอาการชะอย่างนั้น ...!”

นั่นแหละๆ แกเป็นคนตอบเองใช่ไหมว่า การปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบที่แกฝึกมาทำมา ยังไม่ช่วยให้แกรอดพ้นนรกได้ แกคิดว่า ได้ทำการฝึกหนักๆ ติดต่อกันสามวัน จะทำให้แกไปสว่างได้ มันยังไม่แน่ใช่ไหม ใจแกยังไม่โดนกระทบยังตอบไม่ได้ แต่พอแกไปแบกทราย ด้วยใจที่นอบน้อมและเชื่อฟัง ไม่เอาตัวเองเป็นหลัก เมื่อได้รับคำชี้แนะ แกมั่นใจว่า แยกไปสว่างแน่ ผลมันเห็นชัดเจนและรู้แกใจอยู่ ตอนนี้อ้อข้าด่าแม่แก แกจะว่ายังไง

“ไม่เป็นไรครับ ผมรู้แล้ว เตรียมใจได้ ไหมโกรธแน่ๆ ครับ”

อย่าเพิ่งแน่ใจ ไ้อ้หนุ่ม อย่าเพิ่งแน่ใจ มันยังไม่แน่ พรุ่งนี้ อาทิตย์นี้ เดือนนี้ ปีนี้ หรือชาตินี้ แกอาจลืมและสติแตกอีก แกก็ไปนรกอีกได้...! จะให้ใครๆ เชื่อใจแกได้อย่างไร

“ตอนนี้ผมตอบไม่ได้อีกเหมือนกันว่า จะจดจำอารมณ์แห่งความสว่างเมื่อถึงเวลาตายได้หรือเปล่า...นั่นสินะ แล้วจะให้ผมทำยังไงต่อไปดี ถึงจะจำอารมณ์สว่างนี้ให้เกิดขึ้นจนเป็นความเคยชินแห่งใจ”

โห้ย ...! แกนี่มันฉลาด ข้าถามลากปูทางมาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้าแกไม่ถามต่อ ข้าก็ไม่ตอบละวะ ...!

นี่แหละๆ เขาถึงต้องฝึกกรรมฐานกัน เพื่อให้ใจมีที่ตั้ง กรรมฐาน ก็คือ “การกระทำอันมีที่ตั้ง ที่ยึดเหนี่ยวแห่งใจ” นี่ข้าแปลมันเองนะ...? ยอมรับกันรึยังว่า พวกแกฝึกกรรมฐานมายาวนาน แต่ “อ่อนกรรมฐาน” ใจไม่มีความมั่นคงแห่งความดีที่ได้พยายามฝึกกันมาแล้ว ...!

กรรมฐานมีได้ต้องอาศัย “ปัญญา” ปัญญา มีได้ต้องอาศัย “ฉาน” ฉานมีได้ต้องอาศัย “กรรมฐาน” มันเป็นตัวเดียวอันเดียวที่เกี่ยวข้องกัน เป็นขณะจิตเดียวที่ทำการต่อเนื่องกันไปหลายขณะจิต พูดเช่นนี้ถึงตาย ...

กรรมฐานมีได้ ต้องได้ผู้ชี้แนะ ผู้ชี้แนะก็ต้องเป็นผู้ที่ได้กรรมฐานในใจมาก่อน ไม่ใช่กรรมฐานจากหนังสือหรือตำรา แล้วเอาสมองคิดเอา คิดเท่าไรก็ “มั่ว” เท่านั้น แกฝึกมานานเป็นครูบาอาจารย์สอนกรรมฐาน แต่แกไม่เข้าใจคำว่า “กรรมฐาน” ฝึกเท่าไรมันก็เป็น “กรรมของกู” เท่านั้นแหละ “ที่เชื่อมั่น” ฮ่าๆ ขอบ จริ่ง จริ่ง คำนี้ ...!

คนที่ได้กรรมฐาน ก็ต้องเป็นผู้ที่ได้ศีล ศีลตัวนี้ก็คือ “ศีลบริสุทธิ” เพราะเป็นศีลที่บริสุทธินี้แหละ จึงทำให้เกิดญาณรู้ว่าไปสว่างแน่ ถ้ายังไม่เกิดญาณรู้ว่าตายเมื่อไหร่ไปสว่างหรือไปสวรรค์แน่ นั่นเป็นศีลที่ยังไม่บริสุทธิ เป็นศีลที่พ่นลมออกมาจากตุต เอ๊ย ...ปาก ...!

เป็นศีลที่สร้างขึ้นมาจากอาการหลง หลงคิดไปว่า ฉันเป็นคนดีนี่...! ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ใครนี่ ...! เป็นข้อ ศีล ที่ท่องจำเอาไว้ ทำได้เพราะใจยังไม่ถึงทิฐิ ถึงทิฐิ คือ สุดอารมณ์อันของตัวเองเมื่อไหร่ ศีลพวกนี้ฟังหมด ที่ฟัง เพราะเป็นศีลก่อนขึ้น สร้างขึ้นประดิษฐ์ ประดอยกันขึ้นมาด้วยลมตุต ...เอ๊ย...ปาก...? แหม่ม...ฉันนี่จริงๆ เชียว ชอบปากหมา ...

ไม่ได้เป็นศีลที่มาจากรากจากโคนของต้นบุญ เป็นศีลที่ไม่มั่นคง โยกเยกโงนแงง ถูกใจก็รักษาได้ ไม่ถูกใจก็เงี้ยว ตัวใครตัวมัน เป็นศีลลุ่มๆ ดอนๆ ก้าวข้ามพ้นออกจากอบายภูมิไม่ได้ เป็นศีลที่ขาด “กรรมฐาน” เป็นศีลคน ละศีลกับข้อศีลที่พระพุทธองค์ได้ทรงชี้แนะ แม้จะเป็นหัวข้อเดียวกัน เป็นข้อๆ เดียวกัน แต่ความหมายแห่ง ศีลคนละอย่างกัน

ศีลที่สมาทาน เป็นศีลหรือข้อศีลชั้นชาวโลก เป็นธรรมขั้นต้น ชั้นเบบี เป็นธรรมะเล็กน้อย เพียงแค่ให้รู้จักข้อ ศีล ยังทำกันยากทำกันเย็น เป็นข้อศีลที่ยังไม่พ้นโลก เป็นข้อศีลที่ต้องมีผู้ชี้แนะและอบรมให้ละเอียดยิ่งขึ้นไป อีกเป็นขั้นๆ ไม่ใช่ศีลของพระอรียเจ้า “พระอรียเจ้าไม่มีศีลเป็นข้อๆ” ไม่มีศีลข้อไหนเป็นใจพระอรียเจ้าได้ เลย เป็นข้อศีลของฟากโลกียะ ไม่ใช่ศีลทางฟากโลกุตระ จะโลกียะหรือโลกุตระ ก็ช่างแม่งมัน อย่าไปสนใจให้ ยุ่งยากเลย ไม่ใช่ภาษาพ่อแม่เรา พูดไปก็ไม่รู้เรื่อง ...?

แต่ศีลที่พระพุทธองค์ทรงสาธยายให้เป็นเครื่องดำเนินนี่ เป็นข้อศีลแห่งใจที่ได้รับการอบรม ไม่ใช่ความรู้แห่ง ศีลที่เกิดจากสมองคิด แต่เป็นศีลที่เกิดจากใจมันเข้าใจ ไม่ใช่ยืนอยู่แค่ความคิดในสมองหมาและปัญญาควาย อย่างที่ฉันเป็น ...! เป็นศีลเพื่อก้าวพ้นอบายภูมิ คือ สัตว์ อสุรกาย เปรต และนรก เป็นเบื้องต้น ศีลนี้ เป็นศีล แห่ง “พุทธะ” ดำเนินไปสู่ทางสว่าง เรารู้จักศีลเหล่านี้รึยัง

และเราถือศีลแบบไหน อะไรคือศีลบริสุทธิ อะไรคือศีลไม่บริสุทธิ ศีลบริสุทธิมันเกิดที่ใจ มีญาณรู้ว่าตายไป “ภูไปสว่างแน่” ศีลไม่บริสุทธิ มันเกิดจากจำ ไม่รู้ว่ารักษาแล้ว ตายไปภูจะล่องลอยไปทางไหนกันแน่ สว่างก็ ไม่สว่าง มืดก็ไม่สว่าง ยัง 50ๆ อยู่ ไม่มีญาณรู้ว่าตายไป จะไปตกอยู่ที่ใดตรงไหน มืดหรือสว่าง

นี่...ศีลบริสุทธิที่เกิดจากใจ มันมันใจและเกิดญาณรู้ คำว่าญาณ หมายถึง “เครื่องรู้” เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นมา รู้ขึ้นมาจากใจสู่สมอง ไม่ใช่รู้จากสมองลงไปสู่ใจ จะว่าไป ใจก็คือ สมองนั่นแหละ แต่เป็นส่วนที่ตรงแล้ว มี สติรู้ยืนยัน พูดหยั่งใจ เดี่ยวพวกก็ว่ามั่วอีก เป็นศีลบริสุทธิที่เกิดจากใจ ไม่ใช่ศีลบริสุทธิที่เกิดจากจำ

“อะไรที่เกิดจากจิต ก็ได้แก่จิต ไม่ได้ใจ อะไรที่เกิดจากใจ ก็ได้ใจ เพราะไม่ได้จิตใจที่ไม่ติดกับจิต ย่อมเป็นใจที่เกิดปัญญาใจที่เกิดเป็นสัญญา คือใจที่เกิดจากจิต แล้วจามาสู่ใจ”

อารมณ์ที่เกิดตามรู้ตรงตามความเป็นจริง แจ่มแจ้งตลอด รู้ที่สุดในวาระแห่งจิตของชีวิตเช่นนี้ รู้ว่าเมื่อกายแตก จิตไปสู่ความสว่างแน่ นี่เป็นอารมณ์ “พระ” พระผู้เกิดศีลอันบริสุทธิ์ ผุดขึ้นมากลางใจ เป็นศีลใส หล่อเลี้ยงใจไม่ให้ตกไปในอบายภูมิ เป็นปฏิทาของพวก “ปัญญาวิมุตติ” คือ รู้เห็นชัดขึ้นมาทางปัญญาทันทีในขณะนั้น จากผู้ชี้แนะ แล้วตรึกรตรองตาม เห็นจริงและยืนยันได้ด้วยตัวเอง อารมณ์แจ่มชัด ไม่ได้มั่วๆ ด้วยคิดเอาว่า ...

มีความกล้าทางปัญญาชี้ชัดยืนยันว่า ที่สุดของชีวิตนี้ไปสว่างแน่ มันรู้ชัดแรงกล้าขนาดนั้น ทางภาษาพระเจ้า เรียกว่า “พระโสตาบัน” นี่เป็นกำลังใจของพระโสตาบัน พระโสตาบันใช้กำลังใจ เพียงแค่นี้ กำลังใจแค่นี้ มันทำยากตรงไหน

พระโสตาบันเป็นพระอรียเจ้าเบื้องต้นใน พระพุทธศาสนา เป็นกำลังใจของผู้ที่มีญาณ รู้ว่า “ฉันนี้ ไม่ตกนรกแน่” ถ้านรกมันมี “ไปสวรรค์แน่” ถ้าวรรคมันมี เป็นผู้มีใจไป ทางสว่าง เป็นกำลังใจของผู้ที่ตัดเครื่องร้อยรัด ตัดห่วงของอารมณ์ใจได้ 3 อย่าง ตัดอะไรรู้ไหม ภาษาพระเจ้า เรียกว่า “ตัดสังโยชน์ได้ 3 ประการ”

สังโยชน์คืออะไร...? ตัดเมื่อไหร่ ตัดตอนไหน และใครเป็นผู้ตัด...? ฮ่าๆ ไม่รู้ตัวใช้ไหม ว่าใจมันตัดสังโยชน์ไปแล้ว ถ้าใจไม่ตัด พวกแกก็ยืนยันด้วยตัวเองไม่ได้สิว่า “ตายตอนนี้ไปสว่างแน่” ผลมันฟุ้งอยู่ พวกแกก็ยุ่งๆ เอาความคิดไปเป็นเครื่องตัด พวกแกเอาอาการที่แสดงออกทางความคิด มาเป็นเครื่องแสดงผล

ความคิดมันเป็นสมมุติ พวกแกก็จะมีวันมองเห็นใจที่มันตัดจริง พวกแกไม่เคยมองเห็นใจของตัวเอง เป็นพวกชอบมองความคิดเป็นที่พึ่ง ความคิดมันหลอกเรา ใจมันหลอกเราไม่ได้ เพราะใจคืออารมณ์ความรู้สึก ความรู้สึกหลอกตัวเราเองไม่ได้ แม้จะหลอกใครอื่นได้ก็เหอะ...!

จะอธิบายให้พวกแกฟัง สังโยชน์คืออะไร ...?

สังโยชน์ ถ้าฉันแปลมั่วๆ เอาเองจากภาษาไทยบาลี ก็น่าจะรวมๆ ว่า “ห่วงเครื่องผูกร้อยรัดให้เหล่าสัตว์ต้องกลับมาเกิด” มีทั้งหมด 10 ข้อ ที่ตำราได้แจงมา

ข้อสังโยชน์พวกนี้ ใจเป็นผู้ตัด เป็นอาการของใจ ไม่ใช่คิดที่จะตัดด้วยอำนาจความคิดทางสมอง คิดนะคิดได้ แต่ตัดจริงๆ ด้วยความคิดนะ ตัดไม่ได้ เป็นแค่หัวข้อที่แสดงผลให้เห็น ว่าใจเราติดอยู่ในขั้นไหนในหัวข้อเหล่านี้

ที่ซึ่สอนกันอยู่ทุกวันนี้ คือ อ่านหัวข้อแล้วเอาไปทำ มันเอาคำสมมุติไปฝึกตัด มันก็ตัดได้แบบสมมุติ ตัดด้วยความคิด คิดยังไงก็ตัดไปไม่ถึงความจริง เพราะความจริง ใจยังติดยึดอยู่ ยังหลงอยู่เต็มพื้นที่ป่า เป็นป่าสมมุติ หลุดออกจากสมมุติไม่ได้ ยืนยันเห็นความสว่างแจ้งไม่ได้ เอาความคิดเห็นตามเหตุตามผลมายืนยัน แต่ใจมันไม่ยืนยันให้ด้วย

จึงพูดออกมาไม่ได้ว่า “ตายไป ภูไปสว่างแน่” การตัดสังโยชน์ 3 มันตัดอะไร และตัดตรงไหน มารู้อีกกันนี้ ดนึ่ง ก็ต้องอ้างภาษาบาลีหน่อย ตัวแรกเขาเรียกว่า “สักกายทิฐิ” ตัวที่สองเขาเรียกว่า “วิจิกิจฉา” ตัวที่สามเขาเรียกว่า “สีลัพพตปรามาส” นี้ไม่รู้พูดถูกรึเปล่า ภาษาพระต่างประเทศเขาว่ากันอย่างนี้ ถ้าภาษาพระอย่างเราๆ ก็ต้องอธิบายกันอีกว่า

ข้อแรก คือรู้ว่า ตายชาตินี้ ภูไปสว่างแน่ เห็นแหมะ... ที่พูดเมื่อกี้ ตายเมื่อทำความดี เข้ากับข้อแรกนี้ เตี้ยะเลย ฉันทไม่ได้มั่วสังเดชนะโว้ย...!

ข้อสอง หมดความล้งเลสงสัยในผลแห่งการทำความดี นี่เง...! เห็นแหมะ ถ้ายังสงสัย ใจก็ไม่รู้ ตอบไม่ได้ว่าไปสว่างแน่ เข้าทำนะ...แปลง่าย ๆ อย่างนี้

ข้อสาม เกิดศีลบริสุทธิแห่งใจขึ้นมา ไม่ใช่เป็นศีลสมมุติ แค่ลุ่ม ๆ คล่า ๆ จริงไหมหนอย อีกต่อไป

นี่เง...! เมื่อใจมันเกิดศีลที่บริสุทธิ มันก็หมดความสงสัย เพราะหมดความสงสัย ใจก็เกิดญาณรู้ รู้ว่าถ้าตายในขณะนี้ ใจมุ่งไปสู่ทางสว่าง ไม่ต้องใช้ความคิดให้เปลืองหมอง...! ใจมันยืนยันได้เอง มันรู้สึกได้

นี่ ...! ไ้อ้สามตัวนี้ ผู้รู้ คือ พระพุทธองค์ทรงชี้แนะ สมมุติภาษาอารมณแรกๆ ที่เป็นองค์ประกอบมาให้ชี้ให้เห็นคำว่า “พระโสดาบัน” นั้น มีอาการและอารมณใจยังเง

การเป็นพระโสดาบัน มีวิถีทางเข้าได้หลายวิธี แต่ยังไงก็ลงที่อารมณตัวนี้ คือตัดสังโยชน์ได้ 3 ประการ การตัดสังโยชน์ ไม่ได้ไปยึดกับคำและภาษา อย่างที่ใครเขาพยายามตัดกัน

ไ้อ้ที่พยายามตัด สักกายทิฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส ตัดให้ตาย มันก็เป็นพระโสดาบันไม่ได้ มันเอา “สมมุติทางภาษามาตัด” มันไม่เอาใจ เอาปัญญาเข้าไปตัด

มันพากัน ตัดสังโยชน์ด้วย “ภาษาสมอง” ตัดด้วยภาษาท่อง ท่องด้วยความคิด ท่องอีกล้านชาติ ถ้าใจมันไม่ เป็นไปด้วยกับภาษา มันก็เป็นหมาที่เห่าโง่งงๆ อยู่อย่างนั้น

การฝึกปฏิบัติ เพื่อบรรลุมรรคผล เป็นพระโสดาบัน จึงดูช่างยากเย็น ดูเป็นไปไม่ได้ในปัจจุบัน ความคิดเช่นนี้ ช่าง “เนรคุณพระพุทธองค์เจ้าแท้ๆ”

พระพุทธองค์เจ้า ทรงลำบากพระวรกาย ตรัสรู้มาเพื่อให้มนุษย์พ้นทุกข์ ถ้าตรัสรู้แล้วและทรงเป็นพระสัพพัญญู ถ้าชี้แนะแล้วทำยากและลำบาก ทำไม่ได้ ก็ไม่รู้จะไปตรัสรู้เพื่ออะไร เป็นพระพุทธเจ้าผู้เปิดของ คว้า ให้มัน หายขึ้น เห็นชัดๆ ง่ายๆ

ถ้าทำไม่ได้อีก ก็ไปเกิดใหม่เป็นยัยมนุษย์ต่างดาวโน่นเลย จะดีกว่า ...! พวกเราชอบทำให้มันยากๆ อะไรที่มัน ยากๆ ทำแล้วดูเท่หัด...?

การตัดนี้ มันไม่ได้แยกออกเป็นข้อๆ ไร้ที่เป็นข้อๆ นั้น พระท่านแยกอารมณ์ออกมาให้ดู จะได้เข้าใจระดับจิต ที่มี รู้ว่าอารมณ์นี้เป็นอย่างไร นี่คืออารมณ์พระอรียเจ้าเบื้องต้น

ผู้ที่มีอารมณ์ใจตัวนี้ เป็นผู้ที่ไม่มีความตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นมนุษย์ชั้น “ศีล” อย่างแท้จริง เรียกว่า “มนุษยธรรม”

มนุษยธรรม ก็คือ มนุษย์ที่เกิดมาแล้วไปสว่างแน่ ไม่ตกต่ำไปในอบายภูมิอีกต่อไป เมื่อกลับมาเกิดใหม่ ขึ้น ต่ำสุดก็ยังคงเป็นมนุษย์ กรรมเก่าอะไรใดๆ ก็ไม่สามารถระชากใจลงนรก เป็นสัตว์ เปรต อสุรกายได้

เป็นมนุษย์พันธุ์ซัวร์ เป็นมนุษย์ชั้นศีล ตัดความไม่รู้ได้ 3 อย่าง 3 อย่างแห่งความไม่รู้นี้ ต้องอาศัยการตัดโดยผู้ ชี้แนะ ตัดเองไม่ได้ มนุษย์อย่างเราๆ มีดมันที่อ ตัดเองไม่ได้ ปัญญาไม่พอ ต้องอาศัยครูบาอาจารย์ ผู้ทรงคุณ เป็นผู้ชี้แนะ และรู้วิธี กุศลโลบาย แยกคายในการชี้ แม้จะมีหลายวิธีตามแต่จริตของคน แต่ก็ลงอารมณ์ตัดอยู่ในสังโยชน์นี้เหมือนกัน ...!

แกขึ้นไปแบกทรายเพื่อชดใช้ แกมีความรู้สึกเมื่อได้รับการถามชี้ทางขึ้นมาว่า “ถ้าตายตอนนี้ ไปสว่างแน่” นี่...เกิดมาจากคำถามอันเป็น การชี้ ที่รู้ว่าไปสว่างนั้น ก็เพราะว่ากุศลจิตตอนนี้ เกิดความเป็น “ศีล” อัน บริสุทธิ์

ถ้าไม่ชี้ให้เห็น แกก็จะไม่รู้ ว่าศีลมันเกิด กุศลจิตตอนนี้ มันหมดสิ้นความล่งเลงสงสัย หากไม่ชี้แกก็ไม่รู้ว่า ใจมัน สิ้นสงสัย ตายเมื่อไหร่ไป สว่างแน่ แกก็ไม่รู้อีก...!

ที่แกรู้ เพราะมีผู้ชี้แนะอารมณ์ให้ นี่แหละ “ญาณทัศนะ” จึงเกิดเป็นญาณทัศนะในชั้น “ศีล” ศีลเป็นเบื้องต้น ของผู้ที่จะก้าวข้ามไปสู่ความพ้นโลก เป็นเบื้องต้นแห่งหนทางของพระอรียเจ้า

คำว่า ญาณทัศนะเกิดโดยการชี้ ก็เหมือนกับลมที่อัดเข้าลูกโป่ง ลูกโป่งมันพองขึ้นๆ บางคนอัดมานานหลาย ล้านชาติ มันก็ยังอัดปองอยู่อย่างนั้น

ผู้ชี้แนะก็เหมือนเข็ม จิ้มเข้าให้ไพล้เดียว ลูกโป่งแตกกระจาย ไม่ต้องรอให้มันเป่งจนแตกเอง แตกเองมันช้า..! มันเกิดความเข้าใจเลย ไม่ต้องดอง ไม่ต้องรอ เหมือนลูกโป่งแตกไพล้เดียวร้องอ้อ...!

“ธรรมที่พระพุทธองค์ทรงชี้แนะ เป็นเสมือนเข็มที่แทงลงไปในลูกโป่ง”

ศีล ที่ทำๆ กัน ปฏิบัติกัน มันเป็นศีลของชาวโลก ผีกไว้จำไว้ท่องไว้ เพื่อให้ใจก้าวไปสู่จุดเริ่มต้น คือความบริสุทธิ์ ใจที่เป็นศีล ไม่มีข้อนั้นข้อนี่ เป็นใจที่อิสระไปจากข้อศีล แต่ก็ดำเนินอยู่ในกรอบของข้อศีล ละการยึดมั่นถือมั่นจากศีลเป็นข้อๆ มาเป็นรักษา “ใจ” ไว้ข้อเดียว

ไอ้ที่ทำๆ กัน เป็นการถือศีลชั้นเบบี เป็นธรรมของเด็กตัวน้อยๆ ผีกกันให้ตายยังไง ลำบากยังไง จะอดข้าว อดนอนยังไง มันก็ยังไม่พ้น ที่ไม่พ้นเพราะทำตามใจตัวเอง เอาตัวเองเป็นที่ตั้ง การจัดการจำการฟัง จัดแล้วมาจำ จำแล้วมาทำ ขั้นตอนอย่างนี้มันถูก แต่ความหมายแห่งการวางใจยังไม่ถูก

ยังวางไม่ตรงตาม “สัจธรรม” ยังทำด้วยอาการ “ตามใจตัวเอง” การเข้าถึงศีล จึงเป็นเรื่องยาก “พระโสดาบัน” ดูว่าเป็นเรื่องของความพ้นโลก ที่สังคมทุกวันนี้เข้าถึงยากยิ่ง พระท่านชี้ว่า พระโสดาบันก็คือ “ชาวบ้านชั้นดี” เป็นชนที่มีศีล เป็นศีลที่เกิดจากใจอันบริสุทธิ์ เป็นใจที่หมดความลัษณะสงสัยในความดี ในคำสั่งสอนชี้แนะ

รู้แจ้งด้วยใจตนเองว่า สิ้นชีพเมื่อไหร่ ไม่ว่าจะตอนไหน ใจไปสว่างแน่ ..! นี่...ถ้าญาณรู้เข้าเต็มแม็กอย่างนี้ เขาเรียกว่า “โสดาปฏิบัติผล” เป็นพระโสดาบันชั้นเต็มภูมิ พระท่านว่า พวกนี้ กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ อีกแค่ 7 ชาติ ก็โกอินเตอร์เข้า นิพพาน

นี่เป็นโซดา ...เอ๊ย...โสดาบันอย่างหยาบๆ นะ ถ้ากลางๆ ก็มาเกิดอีกแค่ 3 ชาติ ถ้าเป็นจิตที่มีศีลละเอียดๆ เลย ก็กลับมาเกิดแค่ชาติเดียว คือตายครั้งนี่ไปเป็นเทวดาแล้วลงมาเกิดอีกครั้งเดียว ตามผลแห่งบุญที่กระทำมา สำเร็จอรหันต์เลย

ภาษาพระเจ้าเรียกมนุษย์ชั้นศีลในชั้นนี้ว่า “พระโสดาบันชั้นเอกพิชิ” ถ้า 7 ชาติ หรือ 3 ชาติ ก็เรียกว่าชั้น “สกัดกัซตตุง” และชั้น “โกลังโกละ” อะไรไปโน่น พุดไม่ค่อยถูก ลิ่นไม่ค่อยไป แปลก็ยิ่งยากใหญ่ มั่วๆ เอามาให้พอรู้...!

นี่ละ มนุษย์ชั้นศีล เรียกว่าเป็น “มนุษยธรรม” หมายถึง มนุษย์ที่มีใจก้าวเข้าไปสู่ความเป็นธรรมตาๆ เช่น
 นั้นเองของธรรมชาติ...!

แกรู้แล้วว่า วันนี้ถ้าแกตาย แยกไปสว่างแน่ แกตายแม่งเลยวันนี้ดีไหมไอ้หนุ่ม

“ไม่เอาครับหลวงพ่อ ผมยังไม่อยากตาย เมียผมยังสวยอยู่ ผมอยากอยู่ปฏิบัติอย่างนี้ไปเรื่อยๆ”

อ้าว...แกโง่แล้ว ก็วันนี้เกิดอารมณ์รู้ ว่าไปสว่างแน่ๆ ก็รีบเอาหัวจิ้มน้ำตายท่า ไปเลยไม่ดีกว่ารี ...? ยังไงแกก็ต้องตาย อยู่แล้ว เกิดอารมณ์สว่างนั้นมันหายไปแกอาจลงนรกไปในทางมืดได้นะว๊วย...! ไปๆ แยกไปเอาหัวที่มน้ำ
 ใต้แพซึก 10 นาที ก็ชิงหนองกูกแล้ว จะได้ไป สว่าง เอาชัวร์ๆ ไว้ก่อน

“ถ้าผมตายตอนนี้ ผมจะกลับมาเกิดอีก 7 ชาติ แล้วนิพพานเลยหรือครับ หลวงพ่อ”

ยัง...! ๆ ยังโวย ...!

“อ้าว...ก็หลวงพ่อบอกอธิบายผมมาหยกๆ ตอนนี้อนุญารู้ผมก็มี ผมเป็นพระโสดาบันแล้ว”

บันพ่อบันแม่มีงนะซี ...! ซ้ำอธิบายอารมณ์ให้เห็นโวย

“อ้าว...ทำไม กลับไปกลับมาหยั่งงี้ละ หลวงพี่ เอ๊ย หลวงพ่อ”

ก็แกยังไม่ได้เป็นพระโสดาบัน ปัญญา ยังเข้าไม่ถึง เป็นแค่มีผู้ชี้ทางให้เห็น เขาเรียกว่า เป็นมนุษย์เบื้องต้นแรกใน
 แปดคู่ เอ็งเคยสวดมนต์ไม้ บุษคู่ป่ง คู่แปดอะไรนั่นนะแหละ

ความรู้ของอารมณ์รู้ที่เขาเรียกว่า “โสดาปฏิมรรค” มันคือเครื่องชี้ให้เห็นทางเดิน ทางดำเนินแห่งการเป็น
 “โสดาปฏิผล”

การเป็นโสดาปฏิผลได้ ต้องอาศัยทางเดินอันเป็นอารมณ์แรก ชี้แนะแนวทางให้เห็นชะก่อน ยังไม่เป็นผล เป็น
 ต้นแล้ว แต่ยังไม่มามีผลให้แตก แกต้องหมั่นเฝ้ารักษาดูแลให้ผลมันสุกงอมก่อน จึงนำมากระแทกปากให้ใจมัน
 อิ่มได้

โสดาปฏิมรรค ยังโสดอยู่ ยังเป็นผู้วิหิงโหยที่มีหวังจะได้กินอิ่ม ยังไร้คู่ แต่ก็อยู่ในกลุ่ม ในปากของบุรุษคู่แปด
 เริ่มอ่านออกเขียนได้

“แล้วเราจะทำให้เป็นผลได้อย่างไรครับ”

เออ..กูรออยู่ตั้งนาน อธิบายมาจน เมื่อยปาก เมื่อไหร่เอ็งจะถามข้าซะที ไอ้คนฟังมันก็รอลุ่นอยู่ “แกก็ต้องรู้จัก ธรรมเนียม” ธรรมเนียมนี้ แกก็ต้องทำจนเกิดมานขึ้นมา จึงจะเป็นพระโสดาบันได้เต็มขั้นภูมิ ...!

“ก็ผมทำมาตั้งนานแล้วธรรมเนียม ยังไม่เห็นได้เป็นอะไรซักที”

ไอ้ธรรมเนียมที่แกปฏิบัติอยู่นั้น มันเป็นเรื่องอยู่ของ “มนุษย์เปรต” ไม่ใช่ “มนุษย์ธรรม” อันเป็นเรื่องอยู่ของพระอริยเจ้า ชาวบ้านชั้นดีของมวลมนุษยชาติ ...!

มนุษย์เปรต มันทำธรรมเนียมเพื่อให้ได้ “สมตั้งความปรารถนา” ทำเพื่อให้ได้มา แต่ทำอยู่ในปากของ “โลกธรรม” เป็นการทำแบบปลุกชนคนมีกิเลสหนา เป็นธรรมที่สร้างขึ้นมา ในชั้นเด็กน้อยๆ เติบโตแบบหัวโต แขนลีบ ไม่มีเรี่ยวแรง ไม่ได้ทำแบบอริยชนคนผู้มีศีล ไม่รู้จักศีล รู้จักแค่ตัวหนังสือที่เขียนว่า “ศีล”

เอาศีลจากตัวหนังสือ มาเป็นเครื่องวัด เครื่องตัดสิน ว่าฉันเป็นผู้มีศีล ศีลพ่อ ศีลแม่ ศีลท่าเหวอะไร ท่องไปทำไปแล้วยังลงนรก ใจยังหยาบ ใจยังต่ำ

ศีลคือหัวใจ ไม่ใช่ตัวหนังสือ หรือท่าทางวาจาที่สร้างขึ้นมา ธรรมเนียมชั้นศีล ต้องมีครูบาอาจารย์ชี้แนะ ธรรมเนียมก็คือ ที่ตั้งแห่งใจ

ใจที่มีธรรมเนียมเท่านั้น จึงจะเป็นพระอริยเจ้าได้ และต้องรู้จักทางเข้า รู้จักเองไม่ได้ ถ้าไม่มีผู้ชี้ทางให้ มนุษย์ผู้รู้จักทางนี้ มีอยู่สองประเภทเท่านั้นที่ไม่ต้องอาศัยใครชี้

มนุษย์ประเภทแรก เมื่อมีบารมีสร้างสมสูงสุดแล้ว บรรลุเองเรียกว่า “พระพุทธเจ้า”

อีกประเภทหนึ่ง เรียกว่า “พระปัจเจกพระพุทธเจ้า”

มีมนุษย์แค่ 2 ประเภทนี้เท่านั้น เราๆ ท่านๆ อย่าไปคิดเอา เราๆ ท่านๆ ต้องอาศัยผู้ชี้แนะ พระอรหันต์ อัครสาวกซ้ายขวา ยังต้องอาศัยการชี้แนะ ถึงจะเห็นทางเข้าได้ เราๆ ท่านๆ อย่าหยิ่งผยองไป คิดเท่าไร “ผิดเท่านั้น”

“แล้วมนุษย์ประเภทที่พูดบ๊ีบ แล้วบรรลุเลย ในตำราก็มี ไม่เห็นว่าเขาจะต้องมีธรรมเนียมอะไรเลยนี่ครับ...?”

พวกนั้นมันก็เหมือนลูกโป่ง มันอัดลมกัน มานาน ซาตินั้นๆ ไม่ได้เคยทำอะไร แต่อดีตชาติ หนหลัง ทำมาแน่น ปลิ้นแล้ว เจอเข็มคมๆ เข้าให้ โชะเดียว บรรลุเลย มันแตกดังโพล๊ะ เป็นพวก “ปัญญาวิมุตติ” ไม่ใช่พวก “เจโตวิมุตติ” ไม่จำเป็นต้องทำขงทำมานอะไรให้มากเรื่องวุ่นวาย

ไม่ต้องมาทำนั่งหลับตาก็ได้ คิดเป็น ปัญญาญาณแจ่มใส เป็นพวกมนุษยสมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ แคฟังสะกิดใจหน่อยเดียว เชื้อนแตกบรรลุเลย เขาเรียกว่า เป็นมนุษย์ยุดิธรรม เป็นพวกเข้าใจธรรม มีใจ เข้าถึงธรรมดาของมันเช่นนั้นเอง

เป็นพวกช่างแหม่งมัน กูเข้าใจแล้ว ว่าโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีอะไรได้ตั้งใจ มันเป็นของมันเช่นนั้นเอง ช่างแหม่งมัน ...! จะช่างแหม่งมันได้ต้องประกอบด้วยปัญญาญาณอย่างนี้ ช่างแหม่งมันนอกจากนี้ เกิดจากอารมณ์ ไม่ได้ตั้งใจ คนละช่างแหม่งกัน ...!

ไอ้หนุ่ม แก่ทำกรรมฐานมายาวนาน อย่างที่แก่คุย ...เป็นผู้เคร่งเป็นผู้มีศีล แต่แกเกือบจะกระที่บช้านั้น เพราะใจไม่ได้เป็นกรรมฐานด้วย มันเป็นกรรมฐานแต่ท่า ท่าว่า แบบว่า ไว้หลอกตัวเองและผู้อื่น สมองมันไม่รู้หรอกว่าใจมันหลอก สมองกับใจมันคนละตัวกัน

กรรมฐานที่แก่ทำมาตลอดอันยาวนาน เป็นกรรมฐานทางโลก ในชั้นของโลก ออกจากโลก คือ วัฏฏะ ไม่ได้ทำแบบหลงๆ มันทำยาก ยุ่งยาก น่าเบื่อหน่าย เพราะต้องนั่ง ต้องสร้าง ต้องใช้เวลา มานี้...ข้าจะบอก กรรมฐานแห่งความเป็น “พุทธะ” ที่พระพุทธรองค์เจ้าทรงชี้แนะให้

การที่แก่ขึ้นไปแบกทราย หรือสละเวลาเพื่อมาปฏิบัติอยู่ที่นี้ นั่นแหละเขาเรียกว่า “กรรมฐาน” แต่แกไม่รู้เลยไม่เป็นกรรมฐาน กรรมฐานที่แก่เข้าใจ คือ นั่งตัวตรง ขาขวาทับขาซ้าย ตั้งสติดูลมหายใจนั้น คือ การปฏิบัติกรรมฐาน มันก็จริงอยู่ แต่มันเป็นกรรมฐาน 1 ใน 40 กอง

ที่มี ไม่ใช่เป็นมันตัวเดียวที่เรียกว่า กรรมฐาน เรียกว่า “อานาปานนุสติกรรมฐาน” เป็นกรรมฐานสามัญของทุกๆ กอง เปรียบเสมือนเครื่องปรุง ไม่มีสารอาหารให้เติบโตใหญ่แข็งแรงได้ หรือ แผ่นดินที่ยกร่องสวนเตรียมตัวไว้ปลูกพืช แต่ยังไม่ได้ปลูก

กรรมฐานกองนี้ ต้องยกขึ้นมาจนเป็น “ฌาน” ถึงจะลงมือปลูกพืชได้ กรรมฐานที่แก่เสวยอยู่ ที่แกยึดอยู่ มัน เป็นกรรมฐานที่มีผลออกมาในทาง “ไสยะ” ใช้ตัดสินที่สุดแห่งใจ เมื่อกระทบถึงทิวาอารมณ์ไม่ได้ มันยังมีหนทางไปสู่ความมืดบอด ใจของ แกตกไปจมปลักอยู่กับ “กรรมฐานกองเดียว” ซึ่งสมัยนี้ฮิตกันจัง เปิดสอนกันจัง

แกกับข้าก็เคยไปฝึกกันมา ย่อมรู้อยู่แก่ใจ ว่าทำไปยังไง เท่าไหร่ ก็ไม่มีผล ยังมีโลก โกรธ หลง อยู่เหมือนเดิม แกขนทรายขึ้นภูเขาด้วยใจที่เป็นกุศล นั้นละ กรรมฐานกอง “จาคานุสติกรรมฐาน” เป็น 1 ใน 10 ของอนุสติกรรมฐาน ของกรรมฐานรวม ทั้ง 40 กอง

เป็นอาหารหลักชะ 29 กอง เป็นของกินเล่นๆ ชะ 11 กอง ที่จะทำให้ใจเติบโตใหญ่แข็งแรง ตามที่พระบรมเชษฐเจ้าได้ทรงชี้แนะไว้ กรรมฐานแห่งองค์พุทธะ พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า เมื่อมีผู้ชี้แนะ แค่นี้ก็เริ่ม แกก็มั่นใจว่า ตายไปก็ไปสว่าง...

นี่...! เห็นไม้ มันได้ผลทันที ทำตอนนี้ ได้ตอนนี้ ตายตอนนี้ รับปันผลปั๊บ ไม่ต้องรอ ไม่ต้องลังเล ไปสวรรค์ชั่วคราว แกทำกรรมฐานของแกมาตั้งนาน แกยังไม่เคยจะรู้เรื่องอะไรเลย ทำแล้วยังไม่แน่ ทำแล้วไปนรก ทำแล้วนี่กว่าตัวเองเก่ง ยังหาทางออกแห่งใจไม่ได้เลย

ทำกรรมฐานแล้วไปมืดหรือไปสว่าง มันเป็นกรรมฐานเทียม “มันเทียมที่ใจแก ไม่ใช่เทียมที่กรรมฐาน” แกออกแรงกาย แรงใจเพื่อเสียสละ นี่แหละเขาเรียกว่า “จาคานุสติกรรมฐาน” และเพราะกรรมฐานกองนี้เกิดอีกนั่นแหละ ทำให้เกิดกรรมฐานขึ้นมาในใจอีกกอง

แต่สมองแมวๆ ของแก ดันไม่รู้เอง ต้องให้สมองควายๆ อย่างข้าอธิบาย กรรมฐานอีกกองที่แทรกขึ้นมาในใจก็คือ “เทวดานุสติกรรมฐาน” อาศัยใจที่มันเสียสละ ที่มันเกิดนั่นแหละ ถึงจะเกิดความละเอียดชั่วขึ้นมา เรียกว่า อารมณ์เทวดา มันเกิดในขณะจิตนั้น

ถ้าใจมันไม่ละเอียดต่อความเลวทราม ไม่ละเอียดต่อบาปต่อกรรม มันไม่กล้าทำหอก ความดี มันอายุ...! คนชั่วมันอายุความดี มันทำดียาก คนดีก็อายุความชั่ว ทำชั่วยากเช่นกัน เห็นไม้ กรรมฐานมันเกิดขึ้นมาในใจ ในขณะที่ทำความดี ตลอดเวลา

แต่สมองหมาปัญญาควายอย่างแกและข้า ไม่ค่อยจะรู้จัก ที่ไม่รู้จักเพราะเป็นกรรมฐานที่ยังขาด “สติ” ในชั้นปัญญาเบื้องต้น ขาดสติปัญญา รู้ว่านี่คือกรรมฐานอันเป็นที่ตั้งแห่งใจบริสุทธิ์ คำว่า เทวดา ก็คือ ความประเสริฐ เป็นความเลิศของจิต เป็นอารมณ์เทวดา ใจเทวดา ตายตอนไหนมันก็เป็นเทวดา

ใจสัตว์ ตายตอนไหนก็เป็นสัตว์ เป็นสัตว์หรือเทวดา อยู่ที่ใจเป็น ไม่ใช่รูปร่างหน้าตา ทำทางคำพูดเป็น มันเป็นกันตั้งแต่มีชีวิตอยู่นี้แหละ เพราะความที่มันละเอียดต่อบาปนี้แหละ มันจึงทำให้เกิดกรรมฐานอีกกอง ที่เรียกว่า “ศีลานุสติกรรมฐาน”

นี่...กรรมฐานมันอาศัยกันมาอย่างนี้ มันเป็นแค่ขั้ววูบแห่งจิต ศีลตัวนี้แหละ คือ ศีลอันเป็นผลของกรรมฐาน เป็นเนื้อเยื่ออันบริสุทธิ์แห่งศีล ไม่ใช่ “ศีลเปลือก” ใครได้กินก็ชื่นฉ่ำ เป็นอมตะนิรันดร์กาล ได้กินเข้าไป

เมื่อไหร่ ตายไป ไม่มีบ้านอยู่ในนรก ในเปรต ในอสุรกาย หรือในสัตว์เดรัจฉานให้อยู่ เป็นผู้ไร้บ้านรูปร่างพวกนี้เห็นมี...

แบกทรายถุงเดียว grunnฐานเกิดทอแสงขึ้นมา ตั้ง 3 กอง สมอมีงแมงไม่รู้ อะไรเหมือนกุลैया...! ไปมัว นั่งหลับตา ทำท่าทั้งวันทั้งคืน อยู่กับ grunnฐานกองเดียว แถมเป็นกองน้ำจิ้ม ไม่มีสารอาหารอะไรให้ใจเติบโต ฮิตกันจัง...!

ไอ้กอง “อานาปานุสติ” บ้ากันอยู่กองเดียว โง่ซื่บหาย กูก็โง่มานาน เอออารมณ์ของพระอริยเจ้าที่ใช้เป็นเครื่องอยู่ มาสู่ใจที่ยังขาดศีลแห่งพวกเรา เอออารมณ์พระอริยเจ้ามายึดเป็นอารมณ์ใจของเราชะเนี่ย...?

การทำความดีอันเรียกว่า บุญ ทำให้เกิดทาน ต้นของทานมีผล ก็คือ ศีล ศีลตัวนี้เป็นศีลอันบริสุทธิ์ เป็นศีลอันเกิดจากใจที่เป็นทาน คือ การเสียสละ การเสียสละ ก็คือ grunnฐานกองหนึ่งใน “วิปัสสนาญาณ” เป็นอนุสติ grunnฐาน 1 ใน 10 กองของหมวดอนุสติ ที่พระสุรสีห์เจ้าได้ทรงประทานทางไว้ให้

ความรู้นี้จำเป็นต้องอาศัยการชี้แนะ จึงจะเกิดกำเนิดเป็นเครื่องรู้ นี่คือใจที่บริสุทธิ์ ศีลที่เกิดจากใจที่บริสุทธิ์ ก็เป็นศีลที่บริสุทธิ์ ต้นตอบริสุทธิ์ ผลของมันก็บริสุทธิ์ ไม่ใช่ศีลเป็นข้อๆ ศีลเป็นข้อๆ ไม่ได้ช่วยอะไรให้พ้นนรกได้ ถ้าใจยังหลงอยู่

ศีลตัวนี้เป็นศีลใจ เป็นศีลที่ใช้ตัด “สัพพตปราคาส” ในสังโยชน์ตัวที่ 3 สัพพตปราคาส ความหมายก็คือ เป็นแค่ผู้ลุ่มๆ คลำๆ ศีล ยังไม่มีตามองเห็นศีล ไม่รู้ว่าที่ลุ่มคลำอยู่ ที่ทำอยู่ ปฏิบัติอยู่ มันบริสุทธิ์จริงหรือเปล่า มันบริสุทธิ์โดย “บัญญัติ” คือ สมมุติ ไม่ได้บริสุทธิ์โดย “ปรมัต” คือความจริงที่ใจสัมผัส

ใจที่ได้สัมผัสกับความบริสุทธิ์อันเป็นธรรมชาติของ “ธรรมนิยาม” 1 ใน 5 ของนิยาม คือ กฎของโลก เป็นตัวที่ตัดสังโยชน์ตัวที่ 3 ได้เอง โดยที่เราไม่ต้องไปตัดด้วยความยึดว่าเราตัด มันตัดของมันเอง เราไม่ต้องเสือก “มดมาเพราะของหวานมี อาศัยการมี เพราะมีเหตุเป็นปัจจัย” ไม่จำเป็นต้องเรียกมด มีของหวานเมื่อไหร่ ไม่เรียกมันก็มา

ความบริสุทธิ์มี grunnฐานก็ยกขบวนตามมา ไม่ต้องเรียกหา มันมาของมันเอง มันมาแล้ว ปัญหาคือ “รู้จักมัน รีเปล่า”

grunnฐาน 3 กองที่เกิดขึ้นมาได้ นี้ เป็นเพราะมี พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่ตั้งแห่งจิตอยู่แต่ก่อนเก่า เป็นผู้เข้าถึง “ไตรสรณาคมณ์” ยังไม่เข้าเขตของบุรุษคู่แปดยังเป็นบุคคลไม่แน่นอน ยังเป็น “อนิยตบุคคล” อิศระที่จะไป นรก สวรรค์ พรหม

แต่ถ้าเข้าเขตพระโศดาบันหมตอิสระจะไปเกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย และเดรัจฉาน หมดหนุกเลย เพราะพรรคพวกเราส่วนใหญ่ ไปจัดงานเฮฮาปาร์ตี้กันที่นั่น “ถ้าเอาโซดา มันก็ว่ากินเพรียๆ ไม่ได้” หมดเฮฮาปาร์ตี้ไปโรมันในอบายภูมิ ถ้าเราเข้าถึงทางแห่งพระเบื้องต้น คือพระโศดาบัน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จะเป็นกรรมฐานเกิดขึ้นในใจทันที

ใจจะมีที่ตั้งมั่นคง ไม่โยกคลอน เพราะกรรมฐานแห่งพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เกิดจึงเกิดการเสียสละ เป็นจาคานุสติกรรมฐาน เกิดเทวดานุสติกรรมฐาน เกิดศีลानุสติกรรมฐาน เพราะกรรมฐานทั้ง 6 กองนี้เกิด จึงไปตัดสังโยชน์ตัวที่ 2 คือ วิจิกิจฉา หมายความว่า หมดความลังเลสงสัย ในคุณพระรัตนตรัย ในการกระทำ ความดีตามพระบรมครูชี้ทาง

เมื่อความลังเลหมดไป กรรมฐานกองที่ 7 ก็เกิด นั่นก็คือ “มรณานุสติกรรมฐาน” กรรมฐานกองนี้ เมื่อมีผู้ชี้ จะเกิดความเข้าใจ หมดความลังเลสงสัยทันทีว่า ตายขึ้นมาเมื่อไหร่ก็รู้ชัดว่า “กูไปสว่างแน่” กรรมฐานตัวนี้ อาศัยกรรมฐานจากกรรมฐานทั้ง 6 กองที่กล่าวมา มันเกิดขึ้นพร้อมๆ กันแค่ชั่วขณะจิตเดียว

เป็นผู้เข้าไปสู่จิตแห่งจิตที่เรียกว่า “ศรัทธาจริต” เป็นเครื่องเกิดกรรมฐานกองมรณานุสติกรรมฐาน กรรมฐานกองนี้ที่เกิด ทำให้ไปทำลายสังโยชน์ตัวที่ 1 คือ สักกายทิฐิ คือความยึดมั่นในตัวในตน รู้ด้วยญาณ ชัดว่า ตัวตนอันเป็นกายนี้ ตายเมื่อไหร่ไปสว่างแน่

เกิดอาการแห่งความกลัวตายลดน้อยลง ไม่หวงกายที่แตกดับอีกต่อไป เข้าใจว่ามันเป็นธรรมดาอย่างนั้น ดับเมื่อไหร่ใจก็ไปสว่าง นี่คือนุชฌ์ขั้นศีล เป็นมนุษย์ธรรม เป็นมนุษย์ที่ไม่มีความตกต่ำไปสู่อบายภูมิเป็นธรรมดา เป็นมนุษย์ผู้มีกรรมฐานอันเป็นที่ตั้งแห่งจิต

มีทางให้เดินด้วยความมั่นใจ ไม่มีการตกหายไปสู่หุบเหวนรกแน่ เกิดจากใจสละแค่ตัวเดียว แต่ต้องอาศัยผู้ชี้แนะ ชี้ให้เห็นทางเป็นช่วงๆ จุดไฟให้เห็นความสว่างเป็นระยะๆ นี่คือนิเวศแห่งพุทธะ ก้าวเดินไปสู่ความหลุดพ้น บนทางเดินแห่งอริยมรรค ...!

ไอ้หนุ่ม ญาณรู้ว่าตายไปตอนนี้ เอ็งมีความรู้สึกลงไปสว่างแน่นอน เป็นความรู้ถูกแห่งธรรม แต่เป็นความรู้เบื้องต้นของอริยมรรค เรียกว่า เป็นผู้เข้าสู่ โศดาปฎิหารค เป็นทางเดินดำเนินไปสู่ผลอันแน่นอน เป็น 1 ใน บุรุษคู่แปดที่เขาวาๆ กัน นี่แหละ ...ใจที่เริ่มต้นเป็นพระ มันเริ่มจากจุดนี้ จากจุดนี้ ช่องนี้ประตูนี้

นี่ ...เข้าชี้ให้เห็นเหตุ ผล เหตุแห่งผล และวิธีการสร้างเหตุนั้น ต่อไปก็จะชี้ทางอันเป็นการปฏิบัติให้ถึงผลนั้น นี้ ก็อยู่ในอริยสัจ 4 แต่เป็นอริยสัจ 4 ในปากเกิดการกระทำ พระพุทธองค์ทรงชี้ให้เห็นทางในปากดับในอริยสัจ 4 เราต้องย้อนจากมรรค คือ ทางปฏิบัติเข้าไปสู่ผลอันเป็นทุกขนั้นให้หมดไปจากใจ

โดยการปฏิบัติอันมีองค์ประกอบอยู่ 8 อย่าง ที่เรียกว่า “อริยมรรคมีองค์ 8” แต่ไม่ใช่ให้ปฏิบัติไปที่ละตัวอย่างที่เราเข้าใจ อริยมรรค ใจใจเป็นเครื่องดำเนิน หมายความว่า เริ่มต้นตัวแรกถูก ที่เหลืออีก 7 ตัวก็ถูกหมด นี้เรียกว่า มาทางพุทธะ เริ่มต้นตัวแรกผิด ที่เหลืออีก 7 ตัวก็ผิดหมดเช่นกัน

นี่ใจมันดึงมาทางด้านไสยะ อย่างเช่นเราก็มลงกราบพระ ขณะที่กราบ อริยมรรคทั้ง 8 ตัวเข้าครบหมด ไม่เห็นว่าจะต้องแยกอะไรเลย ยืนตำแหน่งสงฆ์ อริยมรรคทั้ง 8 ตัว รัวหมด หายไปไม่เหลือสักตัว ใจตัวเดียวมันเลือกที่จะเป็น มิจฉาทิฐิ หรือจะเลือก สัมมาทิฐิ อยู่ที่ใจต้นตัวเดียว

ผู้ที่จะเข้าไปสู่การทำสมาธิจิตทางด้านพุทธะ ดำเนินมาในแนวนี้ เป็นทางดำเนินแห่งความหลุดพ้น พวกแกแค่ทำใจสละแบกทรายเพื่อขึ้นไปชดใช้ก่อสร้างพระพุทธรูป พวกแกสร้างพระเสร็จแล้ว ไ้บั่นโน่นมันเป็นวัตถุ ก่อสมมุติด้วยอริฐ ด้วยเหล็ก ด้วยปูน ไม่ใช่พระพุทธรูปแท้ เป็นแค่เปลือกผิว เป็นพระพุทธรูปปลอมๆ สร้างขึ้นมาไว้หลอกเด็ก

หลอกเด็กๆ ไว้ จะได้ไม่ชุกชอน แต่องค์พระพุทธรูปที่แกแบกเข้าไปสร้างในใจ ด้วยความเหน้อยยากลำบากกาย ด้วยอาการแห่งการชดใช้ ยอมเสียสละนี้สิ เป็นการสร้างใจให้เป็นองค์พระพุทธรูปแท้ เทวดาเขากราบใจแก เทวดาเขาไม่กราบพระอิฐพระปูน

ข้าเองก็กราบแก กราบอย่างชื่นชมทีเดียว พระข้างบนก่อสร้างขึ้นมาเป็นเครื่องหมายอันเป็นที่ตั้งแห่งจิต ยังไม่เสร็จ แค่เริ่มสร้าง แต่พระข้างในใจที่แกสร้าง มันเสร็จแล้ว เสร็จไปหลายองค์แล้ว งงงามกว่าพระที่เป็นปูน บุญเกิด ทานเกิด ศิลเกิด สมาธิเกิด ปัญญาเกิด อริยมรรคเกิด อิทธิบาท 4 เกิด โพชฌงค์เกิด กรรมฐานเกิด อะไร ไฉน ที่เขาว่า เขาเรียนรู้กัน เป็นภาษาพระต่างประเทศเป็นข้อๆ “เกิดหมด”

มันเกิดพร้อมๆ กันหมดในคราวเดียวกันที่ใจแกเป็นพระ ที่แกมีใจชดใช้ ยอมสละกายใจ ยกอุทรายขึ้นไปร่วมสร้างพระบนภูเขานั้นแหละ ...! แต่เราแยกแยะออกมาเป็นข้อๆ ไม่เป็น เราละเอียดในสมมุติ เพื่ออธิบายปรมาตคือ ธรรมดาของมันไม่พอ ทั้งหมดมันเกิดขึ้นแค่ชั่วขณะจิตนั้นแหละ

แต่มันสืบต่อกัน สร้างหาแก่น้ำหวาน มดมันเดินเข้ามาหาเอง เปิดไฟไว้ล่อ เตี้ยวแมลงก็บินมาลงบ่อให้ ฉันทันนั้น เหมือนๆ กันกับส้มผลเดียว มีส้มให้แล้ว ก็บอกทานได้เลย ไม่ต้องไปนั่งแยกแยะ นี่เปลือก นี่เย นี่เมล็ด นี่เนื้อเยื่อ นี่อะไรต่อมิอะไร ให้มันมากความ

ถ้าเขาชี้ว่าส้มนี้กินได้ แดกเข้าไปเลย ไม่ ต้องไปสู้อะไรมากกับส่วนประกอบของมัน รู้มากเท่าไร ยิ่งโง่เท่านั้น กินไม่ได้สักที ถ้าเจอผู้รู้ชี้แนะ เห็นว่ากินได้แน่ รีบกินเลย ไม่ต้องไปมัวพิจารณา นี่เปลือกนี้ผิว อะไรให้เสียเวลา

ไอ้หนุ่ม ตอนนี่ อารมณ์ศีลของแกบริสุทธิ์ จึงเป็นศีลที่ทำให้เกิดญาณรู้ได้ว่าไปสว่างแน่ เดี่ยวแกกลับออกไป จากข้า มันก็ไม่แน่ที่ว่า แกจะไปสว่างชั่ววูบไหม ...?

นี่แหละ ต่อแต่นี้ขึ้นอยู่กับใจแกแล้วละ ที่ข้าพูดมาทั้งหมดนี้ คือ หนทางเบื้องต้น เป็นทางแห่งโศดาปฎิหารค แกต้องเป็นผู้ทำให้มันเป็นผลขึ้นมาในใจให้ได้ การเป็นพระโศดาบัน มันจะเกิดที่ใจแกไม่ใช่ใจข้า

ข้าแค่ชี้รหัสเข้าและแยกเครื่องหมายให้แกเห็นตำแหน่ง ระยะเวลา และแนวเขตเท่านั้น ผลนี้เป็นได้โดยอาศัย “กรรมฐาน” ของปัญญาสมอง ใช้สัญญาเตือนความจำให้เป็นสติ สร้างสติระลึกไว้ในใจเสมอตลอดเวลาแรกๆ ต้องตลอดเวลา เพื่อสร้างความเคยชินให้แกจิต มันชินเมื่อไหร่ ก็เป็นผลเมื่อนั้น

ความเคยชินก็คือ “ฉาน” เป็นฉานแห่งกรรมฐานที่เราหมั่นทำจนใจมันชิน มันเคยชินแห่งอารมณ์ที่ทำโดย ปัญญา แห่งสมองข้าๆ ซากๆ ฉานมันเกิดมาจากตรงนี้ ไม่ได้เกิดมาจากตรงไหน อย่างที่ใครๆ เขาไม่กัน

กรรมฐานที่แกยึดมันมานาน วางมันลงก่อน เอ็งค่อยไปแบกมันใหม่ ทำใจเบื้องต้นนี้ก่อน มันเป็นกรรมฐาน ของชาวพุทธเรา “ขอให้ป็นชาวพุทธแท้ อย่าเป็นแค่ชาวพุทธในทะเบียนบ้าน ...!”

เมื่อแกรู้ว่า ตอนนี่แกไปสว่างแน่ นั่นเพราะจิตแกระลึกถึงความดีที่กระทำอยู่ อันเกิดจากกรรมฐานทั้ง 6 กอง เป็นเครื่องพุงใจ เมื่อแกรู้อย่างนี้แล้ว ต่อไปให้แกระลึกถึงกรรมฐานกองที่ 7 คือ “มรณานุสติกรรมฐาน”

ให้แกระลึกไว้ว่า ตอนนี่เราเป็นคนดี เป็นผู้บริสุทธิ์ ตายตอนนี่ไปสว่างแน่ จันถ้าตายเย็นนี้ ยังไงมันก็ต้องไป สว่างด้วยสิ สว่างชั่ววูบๆ ถึงเย็นนี้ จะไม่ทำชั่วอย่างเด็ดขาด ชั่วในที่นี้ ก็คืออะไรก็ตามที่สมมุติว่าเป็นความชั่ว ไม่ทำ ...!

ถ้าจำเป็นต้องทำ ก็ต้องอยู่ในคอกศีล แกจะต้องนำเอาศีล อันเป็นข้อๆ ที่พระพุทธรชินอรสเจ้าได้ชี้แนะไว้ สำหรับคนทั่วไป เราเรียกว่าศีล 5 มาเป็นคอกกั้น นำข้อศีลมาล้อมคอกไว้ อย่าให้ ไอ้ควายเปลี่ยวๆ เขา แหลมาๆ อันศึกคะนองอย่างเรา ถลำนพันไปนอกคอก คอกนี้เป็นคอกศีล กั้นความดีไม่ให้ออกไปสู่ที่ชั่ว

ต้องสร้างคอกสร้างอาณาเขตให้ไอ้ควายมัน อย่าให้มันทะลึ่งออกไปข้างนอก ตอนนี่อยู่ในเขตคอก ยังไงตาย ไปสว่างแน่ ออกนอกคอกเมื่อไหร่ ไม่แน่ โดนเสือฟัดตาย ตายเย็นนี้ไปมืดได้ ความดี ความบริสุทธิ์ เรามีแล้ว เรารู้แล้ว แรกๆ ก็กั้นคอก ความดีเอาไว้ก่อน กั้นความชั่วเข้ามารั้งความดี

เอาศีล 5 ข้อมาเป็นคอกกั้น แรกๆ ลำบากหน่อยกับการสร้างคอกกั้น เพราะควายมันชอบอิสระ ชอบนอก คอก ตามใจตัวเอง ควายมันไม่รู้ภัยที่จะมาถึงตัว แต่ถ้าอยู่ในคอกมันปลอดภัยแน่ คอกนี้กั้นใจไว้ให้ถึงเย็น ระลึกในใจอยู่เสมอว่าเรามีใจบริสุทธิ์ ตายตอนไหนไปสว่างเมื่อนั้น

ถึงเย็นเมื่อไหร่ เสือกไม่ตาย ยังไปสว่างไม่ได้ ก็ระลึกต่อเนื่องไปให้ถึงเช้า คิดไว้ในใจว่า เย็นนี้แม้เรายังไม่ตาย ถึงตายก็ไปสว่าง สว่างเพราะกุศลผลบุญความดีมันติดในใจอยู่ และเรามีศีลล้อมมันไว้เป็นคอกกั้นแล้ว ให้ระลึกนึกถึงการเสียสละการแบกทรายอยู่เรื่อยๆ

แต่ก็ไม่แน่ อย่าได้นอนใจ เข้านี้เราอาจตายได้ ฉะนั้นขึ้นชื่อว่าชั่ว อัปรีชัญญ์ไรใดๆ อย่าให้เข้ามาสิงใจ มีสติปัญญาระลึกติดต่อเข้าไว้ พรุ่งนี้ตายไปยังไงก็ไปสว่าง ... ทำและคิดอยู่อย่างนี้

นี่เป็นการทำกรรมฐาน เป็นผู้ปฏิบัติภาวนาอยู่ตลอดเวลา มีสติปัญญา 4 รู้ตัวทั่วพร้อมแบบแนวทางพุทธะ หากพรุ่งนี้ยังไม่ตายอีก ก็ให้ย้อนคิดเหมือนเดิมอีกว่า เย็นนี้อาจตายได้ เราอย่าได้ประมาท ทำอยู่เรื่อยๆ เช่นนี้ซัก 7 วันให้ใจมันชิน โดยมีศีล 5 เป็นคอกกั้น

เมื่อเวลาเผชิญอยู่ในสังคมคนหลายๆ ผู้ที่มีปัญญาใช้เวลาไม่นานก็สามารถรื้อคอกกั้นได้แล้ว ไม่ต้องมีคอกอีกต่อไป จะเป็นควายที่ชินกับอาณาเขตของคอกที่กั้นไว้ ยังไงเมื่อชินแล้ว มันก็ไม่ยอมนอกคอก ใจพวกนอกคอก คือใจมันยังไม่ชิน

เมื่อใจมันชิน มันจะมีญาณรู้ขึ้นมาว่า “ฉันนี่เป็นคนดี ไม่มีทางที่จะลงนรกได้” เพราะใจชินกับศีลที่ล้อมเป็นคอกแล้ว เป็นใจที่มีศีลนอกและศีลใน จะมีคอกหรือไม่มีคอก ใจก็ไม่กล้าออกนอกเขต เป็นใจที่เป็นพระเต็มภูมิ มันจะมีความปรารถนาออกจากทุกข์ คือการเกิด ภาษาพระเจ้าเรียกอารมณ์นี้ว่า “โคตรภูญาณ”

เป็นญาณ คือเครื่องรู้ว่าการไม่ทำชั่ว ไม่คิดชั่วประคองแต่ความดี และรักษาความดีนั้นไว้ “เป็นสุขอย่างยิ่ง” มันจะเกิดญาณนี้ขึ้นมา

นี่...! อารมณ์นี้เป็นพระโสดาบันแล้ว เป็นพระแท้แล้ว พระแท้แบบนี้มีเมียได้ ส่วนพระเกี้ยว อย่างข้า มีเข้าไปเมื่อไหร่ ปาราชิกแตกหัว

นี่...พระโสดาบัน เป็นมนุษย์ขั้นศีล มีความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา แต่ยังมีโลภ มีโกรธ มีหลงอยู่ เรียกว่า ยังมีกิเลสอยู่ แต่ไม่ยึดมั่นเท่าไร มีชีวิตหน้าที่เหมือนเดิม เป็นเราๆ อย่างเหมือนเดิม แต่จิตใจภายในเปลี่ยนไป มีความละเอียดต่อบาป นับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มีศีล 5 เป็นปกติ

มีใจที่ไม่กล้ากระทำชั่ว เรียกว่าเป็นชาวบ้าน ชาวเมืองชั้นดี เป็นชาวบ้านที่มีสวรรค์ เป็นที่ไป นี่คือการมรรค พระโสดาบัน เป็นผู้ที่มีกรรมฐาน 6 กองแรกของ อนุสติ ประจําใจ และรู้จักมัน ที่พูดนี้ หมายถึง ใช้ปัญญาลัดทางเข้ามาทาง แนวนี่ คือ ทาน การเสียสละ...!

ผู้ที่กำลังเดินทางเข้าสู่ประตูนี้ ใช้อารมณ์เล็กน้อยในการตัดสังโยชน์ ใช้สมาธิเล็กน้อย ไม่ต้องทำหนักมากมาย ทามากอะไรให้วุ่นวายใจ แต่ตั้งใจตั้งจิตระลึกถึงกรรมฐานและความดีที่เคยกระทำ แล้วเกิดความปีติใจ สุขใจ ใช้ปัญญาเล็กน้อย คือรู้ว่า เพราะความดีนั้นๆ ทำให้เราตายแล้วไปสว่างแน่ รักษากรรมฐาน นี้ไว้ให้ขึ้นใจ

นึกถึงความตายใกล้ๆ อยู่เนืองๆ ให้ใจมันเคยชิน ใช้เวลา ไม่กี่วันหรือหก หากตั้งใจเอากันจริงๆ อารมณ์พวกนี้ เป็นการรื้อสังโยชน์ ออกจากใจ ตัวแรกคือ สักกายทิฐิ ตัวที่สองก็คือ สิ้นความสงสัยในการทำความดี คือทำแล้วไปสว่างแน่ มันรู้แน่ชัด ไม่คลุมเครือ ลังเลสงสัย ตัวที่สามก็คือ เกิดศีลอันบริสุทธิ์ เป็นความบริสุทธิ์อันเกิดจากใจ ไม่ใช่ข้อศีล

เพราะความบริสุทธิ์นี้ ทำให้หมดความสงสัย ตายเมื่อไหร่ไปสว่าง เป็นมนุษย์ขั้นศีล เป็นพระโสดาบันเต็มตัว ไปสู่สุคติแน่ ไม่มีติดขัด ยังไง “พวกเราก็ต้องตายทุกคน” ไม่มีใครรอดพ้น เมื่อต้องตาย ก็ขอให้ตายอย่างไรไปสว่าง ถึงจะไม่ใช่มนุษย์ผู้ได้เกิดมาแล้วเป็น “บุคคลสูญเปล่า”

ถ้าอารมณ์เราผ่านมาถึงขั้นนี้ได้ ก็ไม่ยากที่จะก้าวเข้าไปสู่ขั้นศีลละเอียด คือมีโกรธบางเบา อารมณ์ใคร่บางเบา ตัดอกตัดใจอะไรได้ง่ายขึ้น OK หรือ ช่างแม่งมันได้ไม่ยาก จะเป็นที่รักของผู้คนรอบข้าง ตายไปจะกลับมาเกิดให้ทุกข้ออีกแค่ครั้งเดียว ภาษาพระเรียกว่า “พระสภิกขาคามี”

เมื่อมาถึงศีลขั้นละเอียดนี้ได้ ก็จะไม่ยากเลยที่จะตัดโกรธ ตัดโลภ หรือตัดหาความใคร่ เรียกว่า ตัดสังโยชน์ที่ 5 ได้ ก็จะเป็นขั้นสมาธิทาง พระอริยเจ้า ภาษาพระคือ “พระอนาคามี” ผ่านขั้นนี้ก็ขึ้นขั้นปัญญา คือ พระอรหันต์ นี่ ...ทางเดินแห่งการทำความฐานมันเป็นเช่นนี้ มันพุ่งวิ่งรี่เข้าไปสู่ความหลุดพ้นเป็นขั้นๆ ไป

ไอ้คำว่า “สักกายทิฐิ” ที่แปลว่าไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตนนั้น มันเป็นสักกายทิฐิขั้นปัญญา เป็นขั้นพระอรหันต์นั่นเอง เป็นการพิจารณาถึงความเป็นอนัตตา บังคับบัญชาอะไรใดๆ ไม่ได้ แต่ปุถุชนเราๆ ท่านๆ นำเอามาปฏิบัติกัน ปฏิบัติเท่าไรก็ไม่หลงคล่องเท่านั้น

ขั้นศีลยังไม่เข้า ดันฝ่าทะลุเข้าขั้นปัญญา มันจะสำเร็จได้ไหมหนอ เอาเครื่องอยู่ของพระผู้ปฏิบัติพื้นโลกแล้ว มาฝึก มาปฏิบัติกัน แต่ใจผู้ฝึกยังไม่พ้นโลก ยังเป็นใจยึดสมมุติ ขั้นศีลเบื้องต้นยังเข้าไม่ได้ เอาแต่ยอด แต่ผลไม่เอาโคน ไม่ยอมรดน้ำพรวนดินให้มีผล ต้นแห้งตายก็ยิ่งหวังยอด ยังเริ่มกันไม่ถูก

มนุษย์ขั้นศีล ที่จะมีสมาธิได้ มีทางเดินอยู่ประมาณนี้ นี่เป็นการปฏิบัติมาในแนวทางแห่ง “พุทธะ” ไม่ตกไปสู่ความเป็น “ไสยะ” เป็นทางดำเนินออกจากทุกขได้ ใจจะค่อยๆ ถอดถอนอะไรต่ออะไรที่เคยยึดมั่นไว้ มันจะค่อยๆ ทะลุเบาบางจางคลายไป ทั้งเรื่องผี เรื่องบวงสรวง การนับถือ อะไรที่มองไม่เห็น

การปฏิบัติตัว ปฏิบัติตน มันจะรู้ชัดขึ้นว่า ที่ผ่านๆ มา “เราหลงไปเอง เชื่อไปเอง ด้วยความไม่รู้” ขณะที่ฝึกฝนอยู่ ความรู้จริง รู้ยิ่ง จะปรากฏขึ้นกับใจ เท่าที่ปัญญาเราพอจะทราบได้เป็นขั้นๆ มันจะรู้ได้อย่างนั้น ใจจะถอดถอนความยึดมั่นออกไปเรื่อยๆ ความเป็น “พุทธสภาวะ” จะปรากฏกับใจเป็นปัจเจกตั้ง เรารู้ของเราเอง ที่สุด ใจจะยึด “นิพพาน” เป็นอารมณ์ นี่คือทางเดิน ทางดำเนินมาทางด้าน “พุทธะ”

ไอ้หนุ่ม เมื่อรู้ว่าใจเรามีกรรมฐานเกิดขึ้นแล้วตั้ง 6 กอง อันเกิดจากทานการเสียสละ ที่จริงแถมจะสละอะไรก็ได้ เอาข้าวป้อนให้แม่ชั่งช้อนเดียว ถ้าใจมันระลึกถึงความดีนี้ได้ มันก็เป็นพระโสดาบันได้ กรรมฐานมันเกิดมีครบทั้ง 6 กองในข้าวช้อนเดียว ที่สละทำลงไปนั่นแหละ

จากนั้นเราต้องระลึกถึงความตาย อันเป็นกรรมฐานกองที่ 7 เป็นอารมณ์ ต้องระลึกถึงอยู่เสมอให้ใจมันชิน ไม่น่าเกิน 7 วัน ถ้าเอากันจริงๆ บางคนอาจ 1 เดือน 7 เดือน หรือ 7 ปี อันนี้อยู่ที่ความมุ่งมั่น ถ้าจบพรหมจรรย์เป็นพระอรหันต์ ก็จะเป็นพระอรหันต์ “สุขวิปัสโก” ไม่ต้องไปนั่งหลับตา ให้เหนื่อยหน่ายเมื่อยยาก ก็เป็นพระอรหันต์กับเขาได้ พันทุกข์เหมือนกันเป็นพวก “ปัญญาวิมุตติ”

มีความสุขและสงบกับความรู้สึกที่ตรงกับความเป็นจริง แค่เข้าใจและพิจารณาอย่างเดียว สามารถหลุดพ้นได้ ไม่ต้องทำมาก แต่ไปไม่ได้ ให้อายหมา แกมาฝึกปฏิบัติที่นี้ มาฝึกสติปัฏฐาน 4 แก่เข้าใจของแกผิด แกนั่งนอน เดิน ยืน อย่างละ 2 ชั่วโมง แก่เข้าใจผิด ที่เขาบอกว่าทำให้เสมอกันในอิริยาบถ เขาให้ทำที่ “สติ” ไม่ใช่เวลา เขาให้นั่ง เดิน ยืน นอน เท่าไหร่ยังงี้ก็ได้ ให้รักษาสติสัมปชัญญะ เหมือนๆ กัน จะนอนซัก 5 ชั่วโมง หรือจะนั่งซัก 5 นาทีก็ได้ ให้ทำความรู้สึก คือ สติ เหมือนๆ กัน

แก่ฝึกสติปัฏฐาน 4 ที่ไม่ใช่ทางสายเอกไปสู่ความหลุดพ้น มันยังเป็นสติปัฏฐาน 4 แห่งความมืดมน หลงอยู่กับโลก หลงอยู่กับท่า หลงอยู่กับการคิดว่า.. ของใจตัวเอง ไม่ได้ดำเนินไปในแนวทางแห่งมรรค เพื่อเกิดผลอันเป็นทางของพระอรียเจ้า เป็นสติปัฏฐาน 4 แบบไสยะ

สติปัฏฐาน 4 แบบงู ๆ ปลา ๆ ฝึกนั่ง ฝึกนอน จนครบคอร์ส 7 วัน 15 วัน กลับมาเจอเรื่องไม่ถูกใจ ต่ำแม่กัน ไปซื้บหายวายปวง สติหลุด สติพังหมด ฝึกมาเท่าไรก็พังเท่านั้น ที่พังเพราะขาดกรรมฐานทางจิต ไม่มีผู้ชี้แนะกรรมฐาน ทำกรรมฐานไม่เป็น เป็นกรรมฐานตามใจ เพราะถูกใจตัวเอง ที่ตัดสินใจว่าใช่ ว่าถูก เป็นกรรมฐานมุ่งสู่ความเป็น “ไสยะ” ที่สุดก็สู่ความมืดบอด อย่างที่แกจะเตะเข้าเมื่อเวลากระทบความไม่ถูกใจ ...!

ยังมีหนทางที่เรียกว่า กรรมฐาน สูงๆ ยิ่งขึ้นไป เป็นกรรมฐานกองที่ 8 เรียกว่า “กายคตานุสติกรรมฐาน” นี้เป็นการพิจารณากรรมฐานขั้นสมาธิ เป็นหนทางสู่ความเป็น “พระอนาคามี” พิจารณาความสกปรกโสโครกแห่งกายที่เราชื่นชม ส่วนกองที่ 9 เมื่อผ่านได้แล้วในขั้นกายคตานุสติกรรมฐาน ก็จะเข้าสู่ขั้นปัญญา

เป็นกรรมฐานกอง “อุปสมานุสติกรรมฐาน” เป็นการพิจารณา ระลึกถึงความจริงแห่งธรรมทั้ง 8 กอง ว่าไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีอะไรได้ตั้งใจ มันเป็นของมัน เช่นนั่นเอง ช่างแม่งมันเหอะ ...! มุ่งสู่พระนิพพานเป็นอารมณ์ นี้ การฝึกกรรมฐาน เขวากันมาในแนวทางอย่างนี้ เป็นแนวทางแห่งองค์พระพุทธรูป ใช้อนุสติทั้ง 9 เป็นอารมณ์

เอากรรมฐานกองสุดท้าย คือ “อานาปานานุสติกรรมฐาน” เชื่อมต่อ เริ่มต้นสร้างสมาธิ เพื่อไม่ให้จิตใจฟุ้งซ่าน อย่างที่พวกแกฝึกกันมาเป็นพื้นฐานและน้ำจิ้มของทุกๆ กอง เอ็งต้องฝึกควบคุมกันไปแบบนี้ ไม่ใช่หนักมาทางนี้กลับตาอย่างเดียว ข้ากลับมาไม่รู้กี่ปีแล้ว ข้าก็ยังมีโลก โกรธ หลง อยู่ ยิ่งฝึกก็ยิ่งมีมานะ ทิฐิ ถือตัว ถือตน ยึดมั่น ยึดนี้ ไม่อยากถ่างถอน พวกแกทำกันถูก แต่วางใจกันผิด

เมื่อผิดก็เป็นใจโลยยะ ไม่ใช่ใจพุทธะ ผลมันปรากฏให้เห็นอยู่ และพวกแกก็รู้สึกอยู่ เป็นไง...! เดี่ยวข้าจะพูดถึงการทำสมาธิจิตให้ฟัง ว่าเขาวางจิตกันยังไง ไฉน 1 ฌาน 2 ฌาน 3, 4 มันเป็นอย่างนี้ วันนี้ ไม้มามากแล้ว ข้าชี้แจงจุด มานวดให้ข้าหน่อยว้าย ...หนุ่ม...! แล้วจะ เล่านิทานให้ฟัง แกมาช่วยข้าคิดหน่อย มา มะ...?

มีอีสาวคนหนึ่งมาหาข้า บอกว่าตอนนี้ เขาเก็บเงินทำบุญได้ 2 แสน อยากจะมาทำบุญถวายเป็นบุญใหญ่ แต่วันนั้นลืมเอาเงินมาถวาย แถมเงินสดอีก 2 หมื่นที่จะนำไปจ่ายค่าของ ก็ลืมอีก เขาจึงยืมเงินข้า 2 หมื่นก่อนเพื่อจ่ายค่าของที่สั่ง เดี่ยวกลับไปจะนำมาคืนพร้อมเงินสองแสนที่เตรียมจัดถวาย

เงินข้ามีไม่พอ มีแค่หมื่นสอง มันบอกไม่เป็นไร หมื่นสองก็ได้ ไม่เป็นไร เอาแค่นั้นจ่ายเขาไปก่อน อีกแปดพันค่อยมาเอาตอนนี้ห้าปีแล้ว มันยังไม่จ่ายคืนข้าเลย แถมเงินสองแสนที่จะทำบุญกะข้า มันบอกว่าไม่รู้ใครขโมยไป เงินสองแสนนั้นไม่เป็นไร แต่ไอ้เงินหมื่นสองนี่สิ มันเจิบเฉยไม่ยอมคืนมาห้าปีแล้ว

และมันก็มาเยี่ยมข้าบ่อยๆ ข้าเองก็อวยมันทุกทีที่เจอหน้า เคยถามว่าเงินหมื่นสองเมื่อไหร่จะคืนมา มันบอกว่าข้ายังเป็นหนี้มันอยู่แปดพัน ยังไม่ได้จ่าย ข้านี้ สะดุ้ง...! แต่มันบอกว่าไม่เป็นไร ขอให้ข้าจ่ายคืนให้มันอีกแค่สี่พัน จะได้ครบหมื่นสองที่ข้าให้มัน แล้วมันจะได้หาเงินอีกแปดพัน มาสมทบเพื่อให้ครบสองหมื่น

เมื่อเงินครบสองหมื่น มันก็จะได้จ่ายคืนให้ข้าหมื่นสอง โอ้ย ...ช่างวู๊ย ตกลงว่าข้าเป็นหนี้มันหรือมันเป็นหนี้ข้า แกช่วยคิดให้ข้าที แล้วนี่มันเสนอมารว่า ให้ข้ายืมเงินมันหมื่นสอง เพื่อให้ข้าจ่ายให้มัน แล้วมันจะได้คืนให้กับข้า ที่มันเคยเอามา ข้าเลยยืมเงินมัน

มันบอกว่า คราวก่อน ข้าเป็นหนี้มันอยู่แปดพัน มันจะจ่ายคืนให้ 4 พัน จะได้ครบหมื่นสองตามที่ข้ายืม มันจ่ายคืนมา 4 พัน รวมกับแปดพันที่ข้าค้างมันเป็นหมื่นสอง มันบอกว่า ที่มันเคยยืมหายกันแล้วนะ ตอนนั้นมันมาทวงข้าว่า เงินหมื่นสองที่ข้ายืมมัน เมื่อไหร่ข้าจะจ่าย

ข้าละกลัวเกรงบาปจริงๆ ที่มีคนมาทวง เลยจ่ายเงินคืนมันไปหมื่นสอง จะได้จบสิ้นกันด้วยความงงๆ เป็นอันว่าเราไม่เป็นหนี้ต่อกันแล้วนะ เงินที่มันยืม มันก็จ่ายข้า เงินที่ข้ายืมมัน ข้าก็ได้จ่ายคืน ไม่เป็นหนี้กัน แต่เงินข้าเหมือนกับจะหายไปสองหมื่น แกช่วยคิดให้หน่อย มันหายไปตอนไหน ข้าละงง วู๋...?

